

ХРИСТО КАЛЧЕВ

СИНДРОМА

НА

ГЛУТНИЦАТА



ВУЛГАРЕН РОМАН

ХРИСТО КАЛЧЕВ
СИНДРОМА НА ГЛУТНИЦАТА
ВУЛГАРЕН РОМАН

chitanka.info

I.

— Ела, келеш! Сядай тука и мълчи!^[1]

Любомир Лазов не хареса този тон и опита да защити достойнството си.

— Защо ми говорите така, г-н генерал? — в гласа му се почувстваха обидени нотки, но Козела не беше човек, който би се трогнал от такава интонация.

— Сядай, преди да съм те пребил! — кресна Козела. — Сядай и отговаряй! Ти си на тест!

Младият бандит чувства по интонацията на партньора си, че е по-добре да не възразява. Когато застанаха очи в очи Козела попита:

— Имаш желание да оцелееш, нали?

— Да, генерале! — измънка младият Ас.

— Тогава ще ти кажа нещо предварително! — Козела запали цигара и се облегна удобно в канапето си. — Аз знам отговорите на въпросите, които ще ти задам. Важно е и ти да ги знаеш, младок! Сега решаваш съдбата си! Колко гангстерски групировки съществуват в България?

След известно колебание младият Ас отговори:

— Седем ако не ме лъже паметта...

„Седемте стълба на мъдростта“ помисли Козела вътрешно развеселен.

— Кои са те, младок?

— Вие ги знаете, генерале! — отговори Аса. — На някои от тях сте създател, на други унищожител!

— И все пак? — продължи да пита Козела.

— Може ли лист и хартия?

— Това е разумно, Любчо! — каза Козела и му подаде необходимото.

С нервния си разкривен почерк малкият Ас изписа имена и фирми, които Козела и без това знаеше. Нямахше нищо сензационно в информацията, която младият келеш можеше да му даде, а и той не

очакваше сензация. Той просто трябваше да намери „острието“, което да го замести. Кой знае защо си въобразяваше, че този хлапак, направил всичко възможно да унищожи семейството си, е бъдещият млад Козел.

— Слушай, Малас!

— Как? — попита младокът.

— Мал-ас — бавно и разчленено каза Козела — това значи малък Ас, глупако! От днес нататък това е твоето прозвище и ти си мой роб. Не си въобразявай, че можеш да предприемаш каквато и да е била крачка зад гърба ми. Сега ще ти задам още няколко въпроса, които ще ти решат живота. Знаеш ли какво е вълк единак, Малас?

— Да — недоразбрал отговори младокът — вълк, лишен от глутница.

— А глутница? — попита Козела. — Тогаво какво е глутница, глупчо?

— Вълци единаци, събрали се по силата на обстоятелствата!

— Почваш да влизаш в час, Малас, — каза Козела. — Значи да преговорим урока. Вълк единак е лесна плячка, вълци на стадо...

— Глутница — обади се Маласа.

— Точно така, Малас — глутница. Точно това искам от тебе. Искам да създадеш глутница от вълци, които живеят с чувство, че са единаци. Когато дойде време за действие, аз ще ви кажа кога, къде, и как. Дотогава нито ще знаеш къде съм, нито ще имаш контакт с мен.

— А ти с мен, г-н генерал?

— О, ти си лесна плячка Малас. Ти дори вълк не си още. Виждаш ли тези две чанти? Те са пълни с пари! Твои пари, момче. Ще ти ги дам, когато поискам и както поискам, но ядосаш ли ме ще умреш от глад. А аз съм ти много гневен, Малас. Заради тебе се наложи да убия баща ти!

После мълчаха много дълго. До степен младокът да се заблуди, че Козела е изпаднал в сънен унес.

— Това ли е всичко, г-н генерал? — тихо попита той.

— Това са част от нещата, Малас! Сега ще ми отговориш на няколко въпроса! Пиеш ли?

— Не съм въздържател, но не съм и алкохолик.

— Пушиш ли?

— Умерено. Не прехвърлям десетте цигари дневно.

— Друсаш ли се? Внимавай в отговора, момче!

— Не-е-е, г-н генерал. Аз съм внук на кръчмар и никога няма да забравя една фраза: „Никога не ползвай това, което продаваш“.

— Последен въпрос, Малас? Много внимавай в отговора? Убивал ли си?

— Лично ли? — тихо попита Маласа.

— Ще минем и на конкретиката, Малас! Да или не?

— Да, г-н генерал! Имам четири лични и четири индиректни жертви.

Козела отново направи дълга пауза. Стоеше със затворени очи, понеже светлината падаше така, че зениците му не се виждаха.

— Почваш да работиш, хлапак!

— Наричай ме Малас, генерале! — изфука се младокът.

— Ще те наричам както си искам, лайно миризливо! — кротко каза Козела. — Стани! Тези чанти с пари са твои. Но ще ги получиш, когато искам и щом реша. В онзи бял плик има паспорт, фалшив, разбира се, и хиляда евро. Вземай ги и изчезвай! На летището на Фиомичино ще вземеш полета за Атина. Днес е сряда. Аз ще те потърся в понеделник. Не го ли направя, да знаеш, че не съм ти простил за баща ти, боклук такъв! А иначе спазвай морала на дядо си, ако искаш да оцелееш. Никога не ползвай това, с което търгуваш!

Козела изсвири гълъбарски. Врълхлетяха хората му, но той ги спря с жест и каза кротко:

— Изпратете младия господин до летището!

Когато остана сам, Козела слезе по стълбището и запали осветлението. Влад Аберман спеше на канапето свит като куче. Очилата бяха паднали до него, а той имаше вид повече на мъртъв, отколкото на заспал. Но не беше и Козела знаеше. Младият евреин беше просто силно интоксигиран. И така щеше да продължава, докато не изстиска т.нар. ноу-хау от него или не добият онова, което на прост език се наричаше взаимно доверие. Първото предстоеше. Младият евреин нямаше да издържи дълго, но второто беше малко вероятно.

— Спиш ли, момко? — попита той докато сядаше срещу него.

— Вегетирам... — унило отговори Аберман.

Той пусна крака на пода, сложи очилата си, прекара пръсти през косата.

— Ще ми кажеш ли за кого работиш, Козел? — попита Влад. — За мен не е без значение от чия ръка ще загина.

— Бързаш — кротко каза Козела, — ако исках да те убия, отдавна да си на дъното на морето. Имаме работа да вършим, момче!

— Работа се върши или за кауза, или за пари, Козел! — каза Аберман — Ние не правим нито едното от двете.

— Грещиш, момко! — усмихна му се Козела. — Ние строим пирамидата, полагаме основите. Когато изградим и купола ще ти кажа подробностите.

— Дотогава съм твой затворник?

— Не... роб, Аберман. Аз съм твойт пълен и едноличен господар до деня, в който ще кажа: „Сега е твой ред евреино, пустинята е пред очите ти! Действай!“

Влад Аберман наведе глава, помълча дълго, но когато вдигна очи и го погледна, Козела си помисли: „Боже, колко жестокост има в тези зеници? Не искам това момче да ми бъде враг!“

— Къде са Бенина и фон Веер, Козел?

— Искаш точни адреси? — опитвайки се да вложи ирония в гласа си, каза Козела.

— Не! Искам да знам дали те са твои роби?

Козела запали цигара, намести се удобно на стола и най-накрая му каза истината:

— Виж, младеж! Интересите са ни различни, но целта — една! Пари... Много пари, момче! Толкова, че да задоволят преките нужди на воюващия ти народ, но и да останат за самците в гората. Ние сме самци, Владко! Но ако не се превърнем в глутница — тежко ни, ще ни избият като кучета, момче, и ще бъдат прави! Затова свикни с простата мисъл, каузата е ваша, но средствата мои! Така че аз управлявам този кораб. Който ти каже друго или е глупак, или те лъже! Свикни с тая мисъл и ще живеем добре! Аз няма да те дрогирам и ще се отнасям като човек с тебе, а ти няма да ме лъжеш! Спазваме ли тези правила, глутницата е налице! Нарушиш ли ги обаче, ще ти прегризя гърлото! А сега се наспи и ако се държиш като мъж, ще се отнасям към тебе като към партньор! Досега ти ми беше роб, Влад, от тебе зависи да промениш статуквото си.

След това стана и излезе.

На Козела му предстоеше още една среща, която имаше нуждата от необходимия театър. Той се подстрига, обръсна се, взе душ и положи усилия да добие шик. Облече копринена риза „Адорбо“, завърза вратовръзка „Клайн“, облече костюма си от „Джаспърс“, сложи копринени чорапи, обувки на „Бруукс“ тип швейцарски модел, купи една пура „Ромео и Жулиета“ от дръгстора на хотела и с ръце в джобовете пресече горещия площад на Амалфи.

Йохан фон Веер и Бенина Аберман вече го чакаха под тентата на „Маркизата“ на хотел „Линконтро“.

Козела седна на масата, без да ги поздрави и махна на келнера.

— Водка, вода и лед! — на английски каза той.

— В тази жега искрено ме изненадвате! — каза фон Веер.

Козела не му обърна внимание. Когато поръчката беше сервирана, той угаси пурата си, остави я в пепелника и извади кутия Ротманс от джоба си.

— Каква ви е идеята, деца?

— Аз съм офицер, г-н генерал! — каза фон Веер.

— За мене си дете, евреино! — каза Козела. — Ако синовете ми бяха живи, щяха да са твои връстници.

— Имам един въпрос, на който трябва да отговорите, г-н генерал! — каза Бенина.

— И той е? — иронично усмихнат попита Козела.

— Трябва да ни обясните връзките си с принц Хауки Исламбули, Виктор Бут, Севгун и някои от чеченските си авантюри.

— И защо трябва да го направя? — все по-развеселен попита Козела.

— Ако работим заедно, трябва да си имаме доверие! — отговори фон Веер.

— Ние не работим заедно, евреино! — каза старата кримка. — Поне не още...

— Да, но ти държиш за заложник ключа от вратата? — продължи фон Веер.

— Да — кимна Козела — и така ще бъде, докато не разбере коя е вратата, деца, и какво се крие зад нея? Това не е „сезам“ и ние не сме в хиляда и една нощ. Аз не подлежа на сплашване. И Алкалай, и Хакел

ще ви кажат, че не говоря празни приказки. Колкото по-бързо се научите на конспиративните правила, толкова по-дълго ще живеете.

— Какви са те, Козел? — попита Бенина.

— Сериозен въпрос, малката... — отговори генералът. — Влад Аберман е под моя опека и ще остане под контрол, докато не изстискам от него всичко, което ми е необходимо. Ако се окаже по-костелив орех, отколкото съм си мислел, толкова по-зле за вашата кауза. Аз нужда от пари нямам, деца! Отдавна имам достатъчно средства, да задоволявам нуждите си. Но ако Аберман пропее и аз разбера това, което искате да знаете и вие, започваме една сделка. Тя не подлежи на обсъждане.

— Каква е сделката, Козел? — започвайки да изпуска нервите си, попита фон Веер.

— Сериозен въпрос, момче, но ти си много малък за отговора му. Искам лична среща с шефа на Мосад. Аз ще му предам ноу-хауту срещу пълни гаранции, а те са: никога, под никакъв претекст, никой няма да ме търси. И под никакъв претекст, никой няма да посяга на един списък от хора, които аз ще дам.

— Искаш среща с Мосад? — невярваща на ушите си, попита Бенина.

— Не лична. Ще пратя човек от мое име.

— Алкалай?

Козела поклати глава:

— Не!

— Джон Хакел?

— Още по-малко! — каза Козела. — Аз ще реша кого да изпратя и къде. Вие ми уредете тази среща и не търсете Аберман. Не си губете времето, деца! А сега довиждане. Тази нощ напускам Италия...

Козела остави десет евро на масата, стана, каза:

— All be in touch! — прекоси площада, влезе в хотела през единия вход, взе куфарите си, които беше оставил на рецепцията, излезе през входа за персонала, качи се в таксито, което го чакаше и потегли към пристанището.

Петнадесет минути по-късно Йохан фон Веер излезе от унеса и отиде да го търси в хотела. Беше късно. Козела пътуваше за Неапол по море, а от там щеше да вземе самолета за Атина.

Друго не знаеха Бенина и фон Веер, което беше по-важно за тях. Влад Аберман все още беше в хотела, макар и в подземията му и щеше

да потегли по същия път на другия ден.

Но както е казал мъдрецът: „Невежеството е аргумент, но не и оправдание“.

[1] Запазен е правописът от хартиеното издание. — Бел.ел.кор. ↑

II.

На път за Крит, Козела имаше един проблем, който трябваше да реши, докато е във въздуха. Кацне ли, за него щеше да бъде късно. По какъв начин да измъкне Аберман под носа на Мосад и Хамас, и от международно оръжие да го превърна в несесер за собствена консумация. Това беше логиката на глутницата.

В глутницата имаше нов ред и един съществен принцип: „Най-мощният самец се налагаше над останалите и повеждаше унилите мъжки екземпляри, и женското стадо, готово да му се подчинява.“ Козела обаче беше възрастен човек. Нито една от тези роли нито му отиваше, нито беше по силите му. Единственото му желание беше да седне под кипариса до Флора и да я попита: „Как расте малкият змей, скъпа?“ Вместо това, животът обаче му предлагаше друго изпитание. За да може да каже спокойно тези инфантилни слова, той трябваше да си подсигури защита. А това значеше да намери предводител на глутницата, да я командва от свое име и най-важно и основно да ѝ определи целта.

Три структури имаха цел в този момент. Евреите, които владееха света и в никакъв случай нямаше да допуснат някакви си смърдящи бедуини да превземат Ханаан или Обетованата земя, както я беше нарекъл Мойсей. Техните първи братовчеди — арабите, които като всички близки, ако мразят някого, мразят тези, от които произхождат. И той, Козела, който нямаше кауза, единственото нещо, което му се въртеше в главата на разсъмване, е: „От какъв зор прекарах и тази нощ? И какво по дяволите искам от тоя свят, ако не спокойни старини?“

Това беше изключително тежка претенция и старото ченге я знаеше. Той съзнаваше, че имаше прекалено много вини, за да заслужи спокойно, кротко и достойно погребение. Той знаеше, че трябва да бъде взривен и никой анатоמו-патолог в света да не е в състояние да сглоби съставните му части. Но човекът затова е човек. Че освен чувства има и мечти. Едно е да съзнаваш каква участ си заслужил, а

съвсем друго е да бълнуваш как, като лорд Уинстън Спенсър Чърчил, излизаш на Даунинг Стриит 10 и сигурен в своята загуба, заявяваш на света: „Ние спечелихме войната!“

Козела никога не беше водил частна война. Той цял живот беше наемник, беше ченге, беше измежар на мутрите. После изби и едните, и другите. Убиха децата му — прие го като наказание божие. Но едно не можеше да приеме и нямаше да приеме никога — че трябва да бъде посредник във войната между Исус и Мохамед. Пари — да, кауза — не. „Ебете си путката майнина, потомци на Сим и Хам! Аз имам частна работа!“

Самолетът се рееше над Средиземно море, подмина Сицилия и навлезе в турбулентни слоеве. На Козела му беше все едно от какво ще умре. Но беше глупаво да загине по такъв нелеп начин. Разви се буря, пасажерите започнаха да повръщат, самолетната паника стигна до апогея си, когато в най-неочаквания момент телефонът му звънна:

— Йон — каза той, когато чу гласът й. — Какво става, моето момиче?

— Ако загинеш ще те убия! — каза Флора.

Сама по себе си безсмислена, тази фраза накара старият артист да се вдигне от стола си и да влезе в пилотската кабина.

— А сега, момчета, — каза той — аз управлявам хвърчилото! Не търпя противоречия!

— Какво значи това? — попита пилотът.

Тогава Козела набра телефона на Джон Хакел и му каза кротко:

— Отгук нататък ти командваш полета, иначе си водете войната лично!

След две минути му се обади мъжки глас:

— Йон Марин?

— Да — крайно уморен и отегчен отговори Козела.

— Аз ще командвам вашето приземяване, но то има цена, приятелю!

— Точно така, приятелю! — каза Козела. — Сега ще ти продиктувам един адрес, Хакелман!

Това беше Джон Хакел, но малко хора го знаеха.

— Там има едно момче, което ми трябва, където аз кажа! На първо място остров Скифиос, а после започваме разговора. Кацна ли аз, срещна ли се с малкия, започваме да си говорим за религии.

Комунизмът, фашизмът и демокрацията са ми през кура, приятелю! Ако се справиш с обстановката имаш минимален шанс да напишаш ноу-хауто, но никакъв друг. А дотогава „In Vosca lippo!“

— Какво значи това?

— Учи момче — каза Козела и изключи апарата.

После беше заспал. Когато кацнаха на летище Бестеркози в Неапол и в самолета нахлуха карабинери, пожарникари и медицински кадри, те решиха, че този човек е луд. Не, той не беше луд, той просто се беше отписал.

III.

Имаше една-единствена логика, с която Козела можеше да изненада вълците. Тя беше, както и проста като идея, така и страшно сложна за решение — създаване на глутница. В неговото детство му беше попаднала една книжка на Ръдиърд Киплинг, в която имаше един епизод, колкото и вторичен за сюжета на самата книга, толкова и основен за човек с неговата професия. Предводителят на глутницата старият вълк Кела, закъсвайки и поради възраст, и поради здравословно състояние, трябваше да се докаже на младите вълци. Тогава старият вълк не прояви разум и си използва куража. Козела знаеше, че вече не му достигат и двата аргумента. Той обаче знаеше безпогрешно нещо, че отсега нататък трябва да ползва чужд труд, чужди ръце и чужди умения. Единственото, което нямаше да позволи никому беше чуждата воля, макар да знаеше, че трябва да се съобрази с два ненавиждащи се смъртни врага. Синовете на Сим и Хам бяха истинските двигатели на тази привидна война, която всъщност беше разпределена на парчета от торта. Козела нямаше нужда от допълнителна глазура, но много добре знаеше, че никой няма да го остави на мира, ако в този конфликт завърши реми. Козела беше от типа хора, които избягваха патови ситуации. Той знаеше да играе извън полето на дъската и в никой случай нямаше да допусне да го превърнат в лесна плячка. Възрастта обаче го принуждаваше да се предовери другиму, да назначи военно командващ от свое име и той, като Клаузе Витц, да дърпа конците в зоната на мрака. А зоната на мрака невинаги е зоната на мъртвите. Около Козела имаше предостатъчно живи хора, на които той държеше, чиято съдба не му беше безразлична. И затова създавайки контра мафия, а то дали ще е глутница в съзнанието си той знаеше, че в един момент всичко това ще остане в чужди ръце и той най-накрая ще се оттегли на заслужен отдых. Мечти... Господ не наказва мечтите, но не ги поощрява.

„Има ли нещо по-инфантилно от мечтата“ — мислеше Козела, докато самолетът му се приземяваше над Мегало Кастро.

— Имаш ли какво да ми кажеш, Йон? — попита Флора. Гласът ѝ едва се чуваше, очите ѝ бяха едновременно и ужасени и щастливи, ръцете ѝ трепереха, но тя се опитваше да ги крие. Неумел опит, но опит и Козела го отчиташе.

— Радвам се да те видя, скъпа! — каза той — Как е Осип?

— Расте, тресе го пубертет...

— Майка ти? — подхвърли Козела, колкото да каже нещо.

— Старее, нервно и злобно...

— Къщата? — попита Козела.

— Беше хотел, сега е пустиня — отговори Флора.

— Да-а-а — многозначително и при това безсмислено каза Козела — Така е в нашия свят, скъпа! Тръгваме ли?

Тогава Флора зададе истинския въпрос:

— Завинаги ли се връщаш, Йон?

Козела прекара ръка през косата ѝ и допря устни до челото. „Чело на мъртвец“ помисли той, когато почувства температурата му.

— Човек с моята биография няма право на този отговор Флора.

— Йон, скъпи? — попита тя. — Жена с моята биография на какви въпроси има право?

— На всякакви, скъпа! — каза Козела повеждайки я към терминала.

— Тогава да те питам в прав текст, Козел. Аз имам ли мъж или не?

Чувствайки надигащото се раздражение, Козела отговори:

— Мъж, да, но съпруг — само, ако ти го отреди съдбата. Искам да спя, Флора! Днес е петък. Преди понеделник не ставам за сериозни разговори.

Вечерта, когато къщата утихна, Козела излезе под кипарисите и набра един номер в България.

— Къде си, келеш? — попита той, когато чу гласа на младия Ас.

— Където трябва, г-н генерал? — отговори младокът.

— Забрави тази титла, Малас. Искам да събереш десет души, млади, злобни и гладни вълци. Предложи им по хиляда лева и ги превърни в отбор. Трябва да те гледат в очите и да ти служат предано.

— Откъде ще намеря тези пари, шефе? — объркано попита младокът.

— Утре ще ти ги преведа по банков път. Събери десет души, после ще ти кажа за какво ще ги ползваш. Засега ще плащаш. Ще плащаш под контрол, Малас. Един лев спестиш ли, момче, това ще е края. Ясен ли съм?

— Горедолу... — измънка момчето.

— Добре, Малас. Направи първите стъпки и чакай инструкции. И не се опитвай да ме пържиш. Никой, който е опитал, не е прокопсал! — след което изключи телефона и отиде да спи.

„Господи, колко съм стар и уморен“ — мислеше Козела, докато се наместваше на пухените възглавници.

— Къде да търся Влад? — попита Бенина.

Въпросът формално беше зададен на фон Веер, но и двамата знаеха, че отговора трябва да даде единственият сведущ по въпроса — Джон Хакел.

— Козела е напуснал Салерно, — отговори Хакел — не го търсете и в Амалфи. Познавам го от дълги години. Това, което със сигурност мога да ви кажа, е, че преди да се оттегли е взел всички мерки за защита.

— Искате да кажете, че Влад Аберман не е наблизо? — колебливо попита Бенина.

— Това е един от отговорите — каза Хакел. — Другият е, че Аберман въобще не е жив, а третият и най-вероятният, е, че така нареченото ноу-хау отдавна да не е негово притежание.

— Не! — изкрещя Бенина.

— Да! — усмихнато каза Хакел. — Ще видя какво мога да направя, но ми трябва време и дистанция. Ще ви търся чрез Йохан, ако..., разбира се, има какво да ми каже.

После се обърна, качи се в BMW-то си и потегли с мръсна газ към Неапол. Пътъом набра спейс фона на Морис Алкалай.

— Сабри? — каза Джон, когато връзката беше осъществена. — Козела отново ни е проблем!

— Кога не е бил? — отговори старият генерал. — Какъв е проблемът в момента?

— Чул ли си за Исмаил Ал Хаят? Племенникът на собственика на Хародс — попита Алкалай.

— И аз си помислих, че имат нещо общо — каза Хакел. — Фамилиите съвпадат, Бен Асса и Исмаил Ал Хаят наддават за ноу-

хауто на онова нещастно копеленце, парите са огромни, сабри, а него го няма и само Козела знае къде е.

— Козела е в Крит — каза Алкалай.

— Сигурен ли си? — попита Хакел.

— Не, но вярвам на интуицията си и ще се уверя лично. След половин час ще разпоредя да ми подготвят транспорта за Мегало Кастро.

— Тогава да се срещнем там? — предложи Джон Хакел. — Нали чу какво стана в Московското метро тази сутрин?

— Аз живея до метростанцията, Джон! — отговори Алкалай. — Чакай ме в „Епимено“ в Мегало Кастро. И още нещо, полковник, това е заповед! Никой друг не трябва да знае, че ще се срещнем.

Любомир Лазов — Аса получи сто хиляди лева с пощенски запис — нещо, което отдавна не се правеше в държавата. Хората отдавна разкешваха по друг начин парите си, но той много добре знаеше какво представлява тази пратка, а още повече какво трябваше да прави с този паричен масив. „Що не си ебе майката този Козел?“ — беше първата му мисъл. „Ще ме намери!“ — втората. „Ще ми отмъсти!“ — третата и основна, която надделяваше над останалите две логики. От баща си знаеше една фраза, която беше чувал многократно. Беше я запомнил, но крайно време беше да я асимилира: „Не беше най-страшното нещо да загубиш парите си, пари се изкарваха по най-различен начин от честен труд до кражба. Не беше най-страшното да загубиш близките си. Като всяка болка и такъв тип страдание се преодоляваше, но загубиш ли достойнството си, значеше да загубиш и куража си, а това беше равносилно да си загубил всичко.“

„Какво имаше този, който е загубил всичко? — Един гол хуй.“

Беше петък, четири и половина след обед, когато го осведомиха, че е получил превода и във вторник следващата седмица, когато отиде да го освободи, вече беше взел решение. Веднъж в живота си щеше да се опита да играе като почтен човек, макар и според бандитските правила на някой друг. И тогава, както беше казал поетът „Каквото сабя покаже...“. Когато взе това решение, младият Ас или Маласа, както го наричаше Козела, се почувства като възкръснал. Той вече знаеше, че участва в отбор, че ползва облаги, че се подлага на правила, но и по някакъв неведом начин се чувстваше защитен. Тогава отиде на гроба на майка си и баща си. Поръча им надгробен паметник, отиде в

църквата „Св. Успение Богородично“, запали свещи за живите и мъртвите, макар че беше атеист и не вярваше ни в Господ, ни в Дявол и тръгна към заведението „Монте Карло“, където го чакаше „глутницата“ с чувство на предводител. Той нямаше да бъде генералния шеф, но нямаше да бъде и роб в една схема, ако спазваше правилата. А той щеше да спазва правилата, ако не иска съседната гробна могила да е неговата.

Една сутрин Влад Аберман се събуди и разбра, че нещо около него се променя. Нямаше представа какво точно, но ситуацията не беше същата. Някаква жена го подстрига, донесоха му несесер, отвори му прозорците. „Нещо става“ — помисли той. После му внесоха и дрехи, бельо, костюм, обувки и всичко се оказа по мярка, като шито от точния шивач, за точния човек. Тогава влезе и рум-сървисът със закуската, и подаде бял плик. „Сеньор Аберато, — пишеше на него — пред хотела ще ви чака такси. Ще летите от Неапол за Хийтроу. В самолета ще летят и няколко от най-добрите снайперисти на операция «Пустинна буря». Не правете грешки, сеньор! В Лондон ще получите допълнителни инструкции.“

Точно така и стана. Когато излезе от единия терминал и влезе в бизнес салона, до него се доближи някакъв мъж и му подаде ново писмо, на което пишеше: „Хер Аберман, летите за Франкфурт под същия конвой.“

Този път обаче му дадоха и един аташе-кейс, което отвори едва в самолета. Вътре имаше пари и инструкции: „Ще летиш за Будапеща. М.А.“ Това можеше да значи единствено Морис Алкалай и беше повече от молба. Това беше заповед.

В Будапеща — град, в който за първи път стъпваше, към него се приближи много атрактивна жена с вид на циганка, но със зелени очи и каза на испански: „Последвайте ме, сеньор Аберато! Отвън ни чака кола.“

Всичко ставаше като в лош филм, но Влад не за първи път беше актьор в подобни представления и беше свикнал да приема изненадите с безразличие. Пред летището на Будапеща го качиха на нова шкода „Октавия“, оградиха го отвсякъде и го подкараха мълчаливо. Аберман продължаваше да не задава въпроси. Когато влязоха на територията на

Австрия, той вече си даваше сметка, кого има за цел да заблуди тази обходна маневра. Потеглиха под серпантините на Алпите и се озоваха в средновековен замък, нещо средно между Тадж Махал и Двореца на граф Дракула.

— Искам да спя, — каза Аберман — искам да ям и да спя, господа! Двадесет и четири часа ви делят от най-баналния разговор с мен.

Придружителите му имаха задължението да го пазят, но не и правата да му противоречат. Беше кучешки студ, но те отоплиха помещението докато той реши, че е задоволително. Донесоха му храната, която той поиска, пиенето и лекарствата и го оставиха на мира. Влад Аберман не спа двадесет и четири часа, не спа дори дванайсет. Но не бързаше да се срещне с похитителите си. Трябваше му време да дойде на себе си, да намести съзнанието си. Когато реши, че е готов натисна звънеца, който преди това му бяха показали. Тогава вместо бодигардовете при него влезе Джон Хакел.

„Оживях“ — помисли без вътрешно ликуване Аберман. През цялото време той очакваше намесата на Бенина. Че нейната сянка стои някъде в тил, на него му беше ясно. Но си представяше какво отмъщение би му замислила полужена му, полубратовчеда му. Сега обаче, когато се намесваха службите, нещата ставаха и по-сериозни, и по-безопасни.

— Господин Хакелман! — каза Влад. — Така ли да ви наричам?

— Хакел е достатъчно — отговори полковникът от ЦРУ.

— Без мен не можете да се справите. Дори и да ви кажа една рецепта, тя ще се променя всеки ден. И тогава моето участие ще е за еднократно.

— Какво предлагаш, младежо? — попита Хакел.

— Партньорство и протекции.

— Партньорство срещу кого и протекции от кого? — попита старото ченге.

— Разговорът започна да става сериозен! — усмихна се Влад. — Умирам да говоря с умни хора.

— Добре тогава, — каза офицерът от ЦРУ, Мосад, ДЕА, ФСБ и всички останали разузнавания в света — отиваме при човека, който ще дирижира тази операция. Ще ти кажа нещо, момченце. Ние сме евреи и затова подозрителни на арабския свят. Тази операция трябва да я

ръководи неутрален човек. Той ще е главатаря на глутницата, момче, а ние с теб ще вием в неговия хор. Пригответи се, след един час излитаме на юг.

„Що за птица е този Козел? — си мислеше Влад Аберман, загледан в сериозното, поотпуснато, дори уморено лице на този строен и видимо опасен мъж. — За да му се довери Мосад, трябва да е артист за Оскар, но защо играе против арабите?“ Нямахше на кого да зададе този въпрос в момента и Влад Аберман се отказа.

— Вижте какво, г-н Марин, — каза той — аз съм в ръцете ви, честна дума страдал съм достатъчно дълго и ако съм бил роден страхливец, вече не съм! Вярвате ли ми?

— Да — кимна Козела — аз минах по същия път.

— Искам да разберете нещо просто! — каза младият евреин. — Това, което искате от мене не е за еднократно ползване. Технологиите се развиват с такава шеметна бързина, че това, което е валидно днес, е боклук утре. Ясен ли съм?

— Напълно — каза Козела.

— С една дума в тази си война с арабите, моите сънародници имат нужда от много пластични партньори, годни да се пригоят към всяка обстановка.

— И това е разбираемо, г-н Аберман! — каза Козела.

Младият евреин обаче беше започнал да държи реч и беше склонен да слуша по-скоро себе си, отколкото партньора си, макар да съзнаваше, че зависи от него.

— Така че това, което наричате ноу-хау, Козел, е ноу-хау днес, но е съвсем друго утре. ДЕА е привлякла най-големите химици в света и те работят за тях. Хватката е проста, Козел! Трябва да сме една крачка преди тях. Те ще хванат моя рецептурник на следващия ден и това ще е края. Но ако той се мени по-бързо, отколкото лабораториите им могат да действат, ние ще сме една крачка преди тях и тогава това, което вие наричате ноу-хау, ще върши работа, ако не — всички ние ще се превърнем или в трупове, или в посмешница.

Аберман свали очилата си и взря късогледите си очи в него.

— Аз знам, че ще оцелееш, Козел! Но кажи ми, с какво съм се провинил според тебе, за да искаш смъртта ми.

Козела запали цигара, облегна се на стола и каза бавно:

— Аз не съм нито арабин, нито евреин, Аберман, и именно за това не друг, а аз ще командвам този парад. Не само че не искам смъртта ти, момче, напротив, толкова много близки съм погребал, че единственото следващо погребение, на което ще ида, ще бъде моето собствено. Но и ти ме разбери! Аз съм бизнесмен, а това е синоним на бандит. Ползвай, което искаш понятие. Навремето търгувах с арабите. В едната посока изнасях наркотици, в другата внасях оръжие. Това не ми достави нищо друго, освен смъртта на най-близките ми. От нашия занаят, приятелю, човек не може да се откаже. Започнеш ли веднъж, играеш до края. Или докато шефът на глутницата ти каже „Време е да се оттеглиш!“

— Кой е шефът на глутницата? — попита Аберман.

— Аз — отговори Козела.

Този отговор развесели младия евреин.

— Щом ти си главнокомандващият, в състояние ли си да ме опазиш от една самка, която ме е осъдила на смърт?

— Бенина? — кротко попита Козела.

Аберман кимна.

— Виждам, че знаеш всичко, Козел! Всъщност мога ли да те наричам така?

Козела се изправи, загаси фаса си в пепелника, закопча сакото си и преди да излезе от хола, който може би беше затвор, каза:

— Да, Влад! В частен разговор може да ме наричаш Козел. Публично съм господин Марин! И..., разбира се, ще те пазя от Бенина, докато спазваш правилата.

— Какви са правилата? — попита Аберман.

— Прости, приятелю! Сега ще те заведа в едно мазе, организирано като лаборатория. Вътре има триста грама кокаин, ти ще кажеш на придружителите, какви примеси ти трябва, за да го превърнеш в неутрална стока. И най-важно, колко време ти е необходимо. Мосад ти дава три дни, аз ги правя на шест. Но на шестия ден стоката трябва да потегли.

Козела хвърли един вестник пред него.

— Знам, че не четеш руски, момче, но ако ми имаш доверие ислямските фундаменталисти са взривили двеста души в Москва, четиридесет от тях са мъртви, другите берат душа. Няма държава в

света, която да е годна да се справи сама с онази война, която Ашкрофт нарече асиметрична. Значи срещу този екстремизъм трябва да се противопостави друг. А това струва средства.

Козела тръгна към вратата с намерение да излезе. Той нямаше повече работа тук, но гласът на младия евреин го спря:

— Козел, ти нито си евреин, нито си арабин, какво те интересува нашата война?

— Прав си — каза старият генерал през рамо — не съм нито едно от двете. Аз съм просто бизнесмен, който иска да излезе в отпуск. Но нито една от двете екстремни сили и нито един от двата враждуващи бога няма да ме оставят на мира, докато единият от тях не падне на колене. Ясен ли съм?

— Не! Наистина... — не разбрал отговори Аберман.

— Така си и мислех... — каза Козела и излезе от хола.

Аберман мълча дълго, стараейки се да асимилира това, което беше чул от стария воин. Той беше разбрал почти всичко. Не знаеше обаче, а и едва ли някой щеше да му го каже някога, че целия този разговор го слушаше и записваше Бенина Аберман през вентилационната шахта. И друго не знаеше Влад Аберман, че се намира в Мегало Кастро, в бившия дом на покойния Константин Дарделев, наричан ту Перо Пора, ту Коста Македонеца и че не съществува никакъв шанс, дори хипотетичен, да напусне скоро тази къща.

IV.

Седнал по турски на един килим в Бухара, облечен в бяло, по-скоро увит в нещо подобно на чаршаф, шейх Молла Ясим изслуша доклада на младия мъж. Нито веднъж не отвори очи, още по-малко му даде да разбере, че това, което чува, го интересува. Когато т.нар. доклад свърши, шейхът отвори очи и попита:

— Как влезе в Рамалла, момче?

— С протекциите на Шин Бет — беше отговорът.

— Как ще напуснеш града?

— По същия начин, шейх, — колебливо отговори младежът. — Освен ако нямаш някакво друго решение!

— Сподели пилафа си с мен! — каза духовният водач на Хамас и плесна няколко пъти с ръце.

Това беше достатъчен знак, фedaините да изпълнят всяка негова заповед.

— Петстотин милиона долара, — бавно каза шейха. — Опасни пари. Юдеите и без това владеят капиталите на света. Ако превърна тази сума в оръжие, от Западния бряг няма да остане камък върху камък.

— Затова съм тука, шейх! — каза младият мъж. — Това не бива да се случва!

Шейхът отново затвори очи и след дълго мълчание попита:

— Кой според теб е упълномощен да извърши тази трансакция?

— Лявата престъпност на България — беше мигновеният отговор.

— Лява престъпност? — старият шейх отново изглеждаше замислен. — Това ме кара да мисля, че има и дясна?

— Има, шейх, но е в пубертета си. Дирижира се от алчни политици, набедени банкери, квази индустриалци. Но все още е в зародиш и недостатъчно опасна.

— Разкажи ми за лявата — каза шейха.

— О-о-о, имам, — младежът изглеждаше възбуден — тя има дълги традиции. От Лениновата революция насам в Съветския съюз се изгражда лявата престъпност в Европа. Но по някаква случайност не успява да прескочи определени граници. Тук на Балканите минава демаркационната линия, там е вододелът, имам. Там е границата между католицизма и православието. До там стигна ислямът и не мръдна по-нагоре. Дотам стигнаха войските на Тимур, Атила и султаните. Дотам и нито крачка по-нагоре. Има някакъв вододел, който не аз, историците не са успели да обяснят и именно там ще се зароди новата битка на юдаизма и исляма. Макар че този път ще бъде само финансова.

— Как се казваш, момче? — попита Ясим.

— Огнян — беше отговорът.

— А всъщност? — попита имамът.

— Орхан, свети отче, царство ти небесно!

— Добре, Орхан, — каза Молла Ясим. — Дръж ме в течение, синко! И предай на нашите мъченици, че този юдеин Аберман е осъден на смърт. А сега сподели пилафа си с мене, момче! Аллах се грижи за гладните птички.

V.

На последния етаж на хотел „Бен Гурион“ в Йерусалим четирима души слушаха и наблюдаваха тази сцена. Това бяха бивши офицери от Мосад, които отдавна бяха снабдили с уши, нос и гърло почти цялата територия, върху която се простираше палестинската интифада. Те изслушаха мълчаливо записа, върнаха го и го изслушаха повторно.

— Нещо да ви направи впечатление? — попита мъж на средна възраст, среден на ръст, но видимо мощен.

Но седящите не знаеха кой е той. И по-добре. Неговият живот беше в сянка. Но за сведущите това беше генерал Бен Елиезер, шеф на т.нар. специални поръчки.

— Татуировката ли? — попита председателстващият на събранието.

— Да — каза Бен Елиезер — ако не е временна и не е направена за заблуда, това говори за Киевски петляркаджия.

— Как ще проверим? — попита председателстващият генерал Моис.

— Докато е жив... — отговори Бен Елиезер — но трябва да проверим иначе нищо добро не ни чака.

— Кой ще я свърши тази работа? — попита старият генерал.

— Предполагам, че младокът вече е мъртъв — отговори сабри генерал Бен Елиезер.

— Всеки момент ще разберем резултата.

Не минаха и пет минути, когато дрънна телефона. Младият пратеник при палестинците беше одеският престъпник Михаил Сатко и татуировките му бяха истински.

— Едно на нула за нас — каза Бен Елиезер, допивайки чая си. — Ще видим следващия емисар що за птица ще бъде!

— По какво ще разберат, че пратеникът им е мъртъв? — попита генерал Моис.

— О-о-о, има начини, сабри! Още тази нощ тялото му ще бъде положено на покрива на Молла Ясим.

— Добре, господа! Нещо друго?

— Да, сабри, — обади се единственият мъж с пуловер, който присъстваше на събранието. Той беше еврейин от американски произход — Роберт Берци. — Трима наши са изчезнали в Аман. Трябва да ги потърсим!

— Имаш ли им снимките?

— Нося пълните им досиета — каза американецът.

— Добре, предай ги на генерал Бен Елиезер и да приключваме, господа. Жените изгубиха търпение. Вече повече от час ни чакат на трапезата.

Третият човек, който знаеше за тази среща и резултатите от нея, беше Козела. Глутницата беше започнала да действа, но все още нямаше предводител. „Не биваше да има предводител. Глутницата е силна, когато се създава — мислеше Козела — и се превръща в шибана политическа партия, когато бъде оглавен от истински лидер.“

— Малас?

— Слушам те, шефе!

— Събра ли хората?

— О, да! Аз не съм лъжец!

— Това са празни приказки, Малас! Трябва да се доказват!

Раздаде ли им парите?

— Да — прегракнало отговори младокът.

Козела не му повярва, но продължи да пита:

— Взе ли разписки?

— Да, шефе! Всичко е точно!

— Сега събираш разписките и ги депозираш във варненския филиал на Райфайзен банк на името на Георг Русицки! Запомни ли?

— Да.

— Повтори го дума по дума!

Маласа изпълни заповедта на Козела. И зачака инструкции.

— Какво ще правя с тези момчета, шефе?

— Наемаш фитнес зала. Колкото е по в центъра на града, толкова по-добре. Снабди я с всичко необходимо. По-скоро поръчай всичко необходимо по интернет, аз ще имам грижата да го получиш.

— И после?

— Въпросите задавам аз, Малас. От тебе искам нещо просто. Тази вечер ще слезеш в бар „Камъша“. Знаеш ли къде е?

— Не — отговори младият Лазов.

— Това е външният бар към дома на журналистите.

— Но той отдавна не съществува, шефе! В какъв свят живееш по дяволите?

— В света на покойния ти баща! — нервно отговори Козела. — Какво има на мястото на бившия бар „Камъша“?

— Луксозна дискотека. Собственост на ТИМ-аджиите.

— В колко часа започва истинската работа?

— Заведението минава за нонстоп, но истинската работа е от девет вечерта до разсъмване.

— Тогава иди в осем часа там, имам предвид в двајсет часа, Малас!

— Разбирам те, шефе.

— Бъди сам и не мъкни никой от юнаците. По някое време ще те потърси един мъж. Той знае как изглеждаш. Не те съветвам да се опитваш да го разпознаваш. След това ще продължим разговора, Малас! Разбра ли ме?

— Напълно, шефе! Но искам предварително да ти кажа, че ти мразеше баща ми.

— И Монтеки мразеха Капулети, Малас! Но това не попречи на любовта на децата им!

Козела не беше сигурен, че младокът е разбрал какво му е казал, но изключи телефона. Това, което не знаеше младият Любомир Лазов е, че срещата му ще бъде със самия Козел. И всяка негова крачка дотогава ще бъде измерена и изчислена.

— А сега на темата, господа, — каза генерал Бен Елиезер, когато сервитьорът отрупа масата в ресторанта на хотел „Арагви“ и ги остави сами.

Присъстваха Алкалай, Хакел и той. Това бяха високопоставени израелски офицери, патриоти на страната си, хора с кауза. Но това не им пречеше да са формални служители и на други служби, известни по света с мрачната си слава, като КГБ, ФСБ, Интернешънъл сървис, Сюртè Женераль и т.н. Някои от тях бяха служили дори и в ЩАЗИ,

когато се е налагало. Сега такава организация не съществуваше, за нея беше безсмислено дори да се говори, но ДОБ или съвременната германска служба действаше и нито един от тях не се гнусеше да си партнира с внуците на онези германци, които бяха провели Холокоста.

— Кой е Козела?

— Мъж с панталони! — отговори Хакел — Случайно попаднал в МВР, но беше един от най-добрите. Прехвърли се при гангстерите — по-страшен хамър от него на изток от Калотина, няма! Никога не му е било по сърце нито едното, нито другото. Странна птица! Не познавам психиатър, който би се наел да го диагностицира еднозначно.

— И този човек ще работи за нас? — попита Бен Елиезер.

— Не! — намеси се Алкалай. — Всичко, което прави в момента, е отчаян опит да си замете следите. Той няма кауза, няма истинско семейство, няма нужда от пари, не е добре със здравето. Единственото нещо, което иска Козела, е да бъде оставен на мира.

— И ние използваме този човек за нашите цели? — попита искрено учуден Бен Елиезер.

— Не, Максим! — каза Морис Алкалай. — Ние използваме легендата Козел. А тя продължава да е страшно силен коз по пътя на коприната.

— Глутница, млади приятели, от това имаме нужда ние. И от измамата, че Козела я предвожда.

— А ще я предвожда кой? — попита Бен Елиезер.

— Синдромът — отговори Хакел — достатъчно е да се знае, че по пътя се движи организирана шайка престъпници, предвождани от Козела. И следва Синдромът на страха.

— Чети Шекспир, приятелю! Тридесет и шест колизии управляват света, но само три синдрома — на любовта, на омразата, и на страха. Козела е третия коз от тестето! Ясен ли съм?

— Искам да се запозная с този мъж! — каза Бен Елиезер.

Алкалай и Хакел се спогледаха.

— Не го прави на своя глава, Максим! — каза великият сабри. — Ще дойде и този миг, приятелю, и тогава ще бъдеш изненадан от това парче лед. Нека ние преценим кога да се срещнем с този полуразбойник, полученге, полумъдрец...

— ... получовек... — добави Хакел.

— Точно така, — кимна Алкалай — човекът, който погребва със собствените си ръце цялото си семейство, чието изстребление предизвика лично. Такъв човек не би могъл да бъде наречен по друг начин. Изчакай, Максим! Козела е във Варна и обслужва нашата кауза, макар че тя му е през кура, приятелю! Той ще се обади сам. Тогава, ако се появи ситуация, ще застанеш очи в очи с него.

Козела отдавна беше видял Малас, но очакваше дали ще се появи някой друг с него. Младокът седна сам на масата, поръча си кафе и кока-кола, купи вестници от някакъв тип, с вид на клошар и се зачете. Козела обходи заведението и се увери, че вече е чисто. Поне що се касаеше до възможностите на Маласа да го зацапа с „уши, нос и гърло“. Прекарал дълго време из полицейски служби и в банди Козела знаеше, че нищо не е така, както изглежда. Зад всеки пейзаж се криеше привидност, всяко спокойствие беше заредено с напрежение, всяка радост — с мъка, но е човек, който е свикнал да отсява плевата от зърното. Тази среща беше достатъчно защитена за мига, а и той нямаше намерение да прекара старините си тук.

— Здравей, Малас, — каза Козела, когато застана зад гърба му — не се обръщай момче! Отговори ми бързо на два въпроса. Въоръжен ли си?

— Да, шефе, — прегракнало каза Маласа — в пояса ми държа един „Глок“, в колата още един и един „Маверик“.

Козела заобиколи масата и седна срещу него.

— Втори въпрос момче, събра ли хора?

— О, да, шефе! В момента ме чакат в един ресторант във Винаща.

— Колко души?

— Единайсет.

— От кримиконтингента?

— До един... — отговори Маласа. — Нямам достъп до девическата гимназия!

— Брилянтно чувство за хумор, Малас! — каза Козела с ледено изражение. — Носиш ли им досиетата?

— Да! — кимна Любомир Лазов — Във вътрешния джоб на сакото имам свитък документи. Да ти ги дам ли веднага?

— Ще си ги взема сам! — каза Козела — Имаш ли представа защо аз съм тук, момче, а не някой друг?

— Мога само да гадая, шефе.

— Тогава, гадай!

— Една от причините би могла да бъде, че нямаш доверие, никому... и другата, честно казано, тя ми се вижда по-достоверна — че работата е твърде сериозна, за да бъде оставена в ръцете на аматьор.

Козела викна сервитьора, поръча си водка, минерална вода и лед и когато отново останаха сами, каза:

— Прав си, Малас. Това са две от трите причини да съм тук. Третата е да те държа под око, подло разхайтено копеленце! Не се опитвай да ми противоречиш, Малас! Ти си сам, аз с охрана. Сега ме слушай внимателно, малкия! Когато преполовя водката, ти ще поискаш сметката от сервитьора, но ще забравиш вестниците на масата. Още отсега можеш да сложиш CV-тата на твоите бандитчета между страниците. След което излизаш, качваш се на аудито и отиваш във Винаца. Много добре знам хотел „Пасков“, знам и кой те чака там. Ако реша, ще дойда точно в девет часа тази вечер там, ако се променят плановете, ще те управлявам дистанционно. Отсега ти казвам обаче, че трябва да разположиш по един човек във Видин, в Русе, Силистра, Балчик, Бургас и Царево. Избери ги ти, да стоят и да чакат там.

— Това е половината от отбора. Какво ще правя с другата половина?

— Ще реша до девет часа тази вечер, Малас. А сега наздраве, момче и бог да прости родителите ти! Не знам какви хора бяха, но хвърлиха извънредни и безсмислени усилия да те направят човек. Аз не съм педагог, Малас. Гледай на мен като чистач, за да ти е мирна главата. Документите!

Младият Лазов извади свитък хартия от джоба си, постави го внимателно между страниците на един от вестниците. Остави пет лева на масата, стана и излезе. Козела постъпи по същия начин. Единствено посоката беше различна.

VI.

Козела стигна хотела „Пасков“ преди Маласа, но спря колата на пътя, запали цигара и зачака. Когато младият Лазов се появи беше девет без десет, тъмно, прохладно — идеално време за любов и конспирация. „Любов?!“ — Козела се усмихна вътрешно и след това слезе от колата, не за това беше тук, виж конспирацията беше нещо друго. Той намести телеобектива на чисто новия си Канон и влезе в заведението. Бандата беше шумна, арогантна, като всяка тъпа прослойка. Мъже с чувство за недосегаемост и арогантност. Козела направи десетина снимки в общ план и излезе в сянка. Тези млади скотове пиеха, а това значеше, че скоро един по един ще започнат и да пикаят. Той намести апарата на черчевето на прозореца и зачака. Наближаваше двадесет и три часа, когато успя да направи портрет на всеки един от тях поотделно. Тогава се върна в колата и набра телефона.

— Малас, — каза той — знаеш с кого говориш, нали момче?

— О, да, шефе!

— Сега ще излезеш от заведението и ще се качиш в аудито. Ще тръгнеш към Златни пясъци. Карай бавно, пил си, не искам неприятности с пътна полиция. По някое време ще ти се обадя отново и ще ти кажа къде ще се срещнем. Бъди сам, разбира се, ако искаш да си жив! А ти искаш, момче! Действай!

След час и половина разиграване, Варна — Златни пясъци — „Св. св. Константин и Елена“ и обратно, накрая Козела се срещна с младия бандит. Направиха го в една денонощна шкембеджийница по пътя към Добрич. Козела седна срещу него и му подхвърли снимките.

— Разгледай внимателно тези художествени образи, Малас! Искам на гърба на всяка снимка да ми напишеш имената и адресите на бандитчетата ти, и мобилните телефони, разбира се! Действай, няма време и не посягай към „Глока“. На коленете ми има един „Рюгер 358“, с който ще те пратя в центъра на града.

Маласа не мислеше да възразява, бързо и акуратно нанесе данните, които шефа на глутницата поиска и сложи ръце на масата.

— А сега, Малас, — кротко каза Козела — ставаш много бавно и напускаш заведението. Всяко прибързано движение може да е фатално, момче! Довиждане! Утре ще ти кажа кой какъв пост поема.

Козела остана сам, допи си питието, стана и излезе от заведението. Време беше да се срещне с Бенина.

„Къде ли е тази малка кучка — мислеше той — и кой пъшка върху корема ѝ?“ Нито един от тези два въпроса не го интересуваха искрено, но рефлексът му на ченге и гангстер, неволно го караше да си задава такива въпроси.

— Козела съм! — каза той, когато чу гласа на еврейката.

— Щях да ви позная, генерале, — отговори тя — глас и физиономия като вашите не се забравят!

Козела се ядоса, но не беше той човекът, който ще демонстрира настроенията си.

— Това мога да го схвана като упрек или като любезност. Има и трети начин, него ще го обсъдим на четири очи.

— И кога ще стане това? — попита Бенина.

— Аз съм готов с отбора. Ако фон Веер ви е под ръка, кажете му, че искам да разменя някои мисли с него, а най-добре лично.

— Фон Веер е до мене, генерале! Искате ли да го чуете?

— Достатъчно е да ми уредите среща, Бенина! Фон Веер знае, че хора като нас си правят срещи минимум с три контроли.

— Но аз не съм човек като вас, — каза Бенина. — Един момент!...

— Генерале!...

— Аз съм готов, фон Веер! Време е да се срещнем!

— Това значи ли, че ще ми предадете Влад Аберман?

— Ни най-малко, — каза Козела. — Ако аз предавах хората, с които работя, отдавна щях да съм мъртъв. Ако поставите въпроса другояче обаче, можем да започнем разговор!

— А именно? — попита фон Веер след известна пауза.

— Например: Ще работите ли с нас? Какъв процент, определяте за себе си? Колко струва ноу-хауто? И т.н. Все въпроси от областта на теорията, г-н фон Веер. Затова ви предлагам да се срещнем час по-скоро!

— Не възразявам... — отговори офицерът от Мосад — Къде и кога?

— Какво ще кажете за Букурещ? — попита Козела и сам се изненада от въпроса си.

— Защо не? Кога?

— Сто часа, считано от този момент. Аз ще ви потърся. Поздравете специално прекрасната Бенина! — каза Козела и приключи разговора.

За Козела работния ден беше приключил, но за фон Веер едва започваше. Той се обади в централата в Хайфа на великия „сабри“ в Москва и на Джон Хакел, който отново се беше върнал в Цюрих. В Букурещ щеше да се изсипе „цялото кралско войнство“, но много по-важно беше момчетата на Мосад да прихванат Козела на влизане в Румъния.

Че старият бандит не е там беше повече от ясно, иначе нямаше да иска сто часова отсрочка до срещата. Важно беше всяко негово движение и всеки негов ход, който би ги доближил до Влад Аберман и ноу-хауту му, преди Молла Ясим и камикадзетата на Алфатах да се доберат до него.

Това, за което можеше да се досети фон Веер, беше ясно на Козела повече. Той го знаеше с такава сигурност, с каквато знаеше името си и помнеше биографията си. Той много добре съзнаваше ходовете на фон Веер, затова от Варна продължи през Дуранкулак за Констанца, а от там за Букурещ. Пет часа след разговора им той вече живееше в един хотел на булевард „Балческу“, а воините на Мосад още не бяха тръгнали за главата му. Поне така се надяваше. Когато наближи време той се обади на Бенина:

— Потвърдена ли е срещата, мадам Аберман? — попита той.

— О, да, мосю Козел! — каза еврейката — Според мен хората, които чакате, вече са на път към вас!

Козела се усмихна вътрешно. „Момиченце — помисли той — Този занаят се учи с години...“, но на глас каза:

— Тогава запиши един телефон, на който ще ме намериш! Не се старайте да ме търсите чрез румънската полиция. Това е спейс фон, госпожице и не подлежи на проследяване.

— Ще го имам предвид, — каза Бенина — но аз съм госпожа, Козел. Имай го и ти предвид. Не твърдя, че е много съществен аргумент, но дори и Червеният кръст би ми съдействал да открия мъжа си. Ако вие ми откажете, разбира се!

Козела потърси и намери един козметичен салон. Нямаше никаква причина да се превръща в лесна плячка на Мосад, но не беше и лесно да се смеси с просяците по „Каля Виктория“ и „Балческу“ без предварително да се подготви за това. Козметичният салон носеше фрапантното име „Мулен Руж“ и това му даде основание да се възползва. Когато влезе вътре се убеди, че колкото е по-гръмка една фирма, толкова по-кухо е съдържанието ѝ. Срещу него застана собственичката — жена на неопределена възраст, според него около шейсетте години, която имаше повече грим и силикон в бюста от личното си тегло.

Козела ѝ подаде две банкноти от по петстотин евро, каза на лошия си американски английски:

— Имам нужда от маскарад!

— Какъв сте вие? — попита жената.

— Лош въпрос, домнула! — каза той. — Разгадайте сама. Аз знам, че сте бивша курва, че не ви върви бизнеса, че имате нужда от подкрепа. Затова съм при вас, а не в козметичния салон на „Атене палас“. Ясен ли съм?

Прецъфтяващата красавица, както си въобразяваше, че изглежда, бе всъщност истинското чучело. Реши, че по-добре е да не загуби хиляда евро и затова се задоволи да кимне с угасващия си поглед и да попита:

— Какво можем да направим за вас господине?

— Правилен въпрос, домнула! — усмихнат каза Козела. — Аз съм частен детектив и ми се плаща да установя една изневяра. И мъжът и жената ме познават, затова ми е трудно да се доближа до тях.

Козела извади цигарите си, предложи и, запалиха.

— Разбира се, вие може да не ми повярвате! Може да съм наемен убиец, който трябва да извърши пъкленото си дело тук и да се махне, но това не е ваша работа.

Козела извади още петстотин евро и ги остави пред нея.

— А работите ли акуратно с мен, ще можете да си устроите тази кочина, която наричате салон за разкрасяване. Обърнете ли се към

полицията, първо, ще ви отнемат всичките пари, които ще получите от мен и ще ги държат като веществено доказателство достатъчно дълго, за да бъдете погребана на държавни разноски. И второ, ще затворят този цигански бардак, а моята съдба никога няма да ви бъде известна. Знам, че съм груб, но трябва да съм ясен. Разбирате ли ме, домнула?

— О, да! — със сухо гърло отговори бившата красавица, бивша курва и бъдеща старица. — Наричайте ме, Лизи!

— Добре, Лизи! — усмихнат каза Козела. — Бутилка водка „Абсолют“, вода и лед за моя сметка, разбира се, и да почнем сериозния разговор. Междувременно, ако нямаш гипс и бинтове под ръка, прати някоя от твоите курви да купят.

Козела остави отново банкнота от сто евро пред нея, усмихна ѝ се подкупващо и каза:

— Чакам, драга мия!

Срещата между Йохан фон Веер и Козела се осъществи двеста часа след уговорката. Козела бързо разгада подстъпите на Мосад. Цял Букурещ беше блокиран, но никой не обръщаше внимание на един полупарализиран клошар, който просеше, опънал счупения си гипсиран крак пред хотел „Интернационал“ на булевард „Балческу“.

Хората заобикаляха тази смърдяща свиня, която въпреки ужасяващия студ имаше четири сантиметра гадни нокти на мазолестия си крак и не бе видял вода от раждането си. Малко хора знаеха, разбира се, че това е маскировка. Така поне се надяваше Козела, а всъщност знаеше той, Лизи и козметичката, която го декорира по този начин.

Прехваленият Мосад минаваше често покрай него, без да му обръща внимание. Някакъв старец умираше от студ, седнал на паважа на булеварда. Малко хора обаче можеха да предположат, че той е целият в реотани и батерии и че всъщност му е по-топло, отколкото на всички, минаващи по улицата. Когато скъса нервите на фон Веер, Козела го викна в Брашов. Фон Веер направи грешката да не се появи сам. Срещата беше отложена и преместена в Констанца.

Козела беше там петдесет часа преди тях — достатъчно време, за да разбере, че отново няма да се осъществи и на брега на Черноморието. После ги прехвърли в Галац на Дунав.

— Ти ме разиграваш, Козел! — каза фон Веер.

— Не, момче, — отговори Козела — просто се опитвам да ти обясня, че конспиративният занаят се учи години. Ела в Алба Юлия, но ела сам! Нали знаеш, че аз съм по-големия тарикат от тебе?

Когато покани фон Веер на тази среща Козела си пиеше кафето в католическата катедрала в центъра на Алба Юлия. Но когато свърши разговора, той се качи на старото си раздрънкано „Пежо“ и замина за Тимишоара.

На другата сутрин му се обади Бенина.

— Време е Козел! — каза тя.

— Отдавна е време, моето момиче, — отговори Козела — и ако ви е увярял акъла ще се срещнем!

— Ще бъдем Йохан и аз! — каза Бенина.

— Като се уверя, че това не е капан ще се появя и аз! — каза Козела. — Къде искате да се срещнем?

— Някъде из Карпатите! Примерно — Синай?

— Добре! — миролюбиво се съгласи Козела. — Знаете къде е дворецът, нали? Утре на обяд ще бъда там!

— Каква ми е гаранцията? — попита Бенина.

— Никаква — отговори Козела. — На този свят е гарантирана единствено смъртта, но ако спазите правилата, ще се срещнем!

— Козел, — намеси се фон Веер — стига сме разигравали Уолт Дисни, ще бъдем Бенина и аз, без оръжие. И никой друг. Имаш честната ми дума!

— Не вярвам на празни приказки фон... Синай, Ханаан и т.н., но ако спазите правилата ще се срещнем!

Срещата наистина се осъществи. Теренът беше такъв, че позволи на Козела да си гарантира наблюдението. Той хвърли клошарските дрехи, махна изкуствения си крак, изми лепилата от себе си, сложи костюм, риза, вратовръзка, качи се в BMW-то и три минути след часа на срещата влезе в ресторант „Кралица Мария“. Беше пълно с весели компании и скиори, предимно чужденци, но той знаеше кого търси. Знаеше повече — къде го чакат. Затова се появи в гръб:

— Здравейте, скъпи приятели! — каза с привидна бодрост той.

Подпря магнума си до гърба на фон Веер, колкото да го почувства, имитира, че целува ръка на Бенина и седна срещу тях на масата.

— Защо беше тоя театър, генерале? — попита офицерът от Мосад.

— В колата имам един албум със снимки, Йохан, — каза Козела. — Искаш ли да ги продам на точните хора?

— И кои са те, по дяволите?

— Е, от Осам Бен Ладен и Ал Кайда до мъчениците на Алакса. Все ще се намери кой да ми покрие разносните в Румъния.

— Защо не го направиш, Козел? — попита Бенина.

— Започваме сериозния разговор... — каза Козела. — Защото това не е моята кауза. Защото моята страна е християнска. И аз, било ченге, било бандит все още не съм влизал в джамия.

— Козел, — неуверено започна фон Веер — всичко това е в границите на декларации. Трябват доказателства, приятелю!

„Знам — помисли вътрешно Козела, докато правеше една важна за себе си констатация — фон Веер беше левичар и всячески се стараше да скрие тази подробност!“ Козела обаче имаше набито око и знаеше да вижда някои, на пръв поглед маловажни детайли.

— Слушай, приятелю... — усмихнат каза Козела. — Дръж лявата си ръка на масата! Посегнеш ли към някой от джобовете си с нея, това ще е последното ти движение в живота! А що се касае за доказателства, ще ти кажа нещо простичко. Доказва се при нужда. Не съм забелязал такава, засега! А ти?

— О, да! — каза Бенина. Гласът ѝ беше възбуден, една октава по-високо от необходимото. Тя беше разгадала нещо много важно, срещу тях седеше човек, който, освен че действа, в което никой никъде по света не се съмняваше, и вижда. — Каква е тази масирана акция из провинцията? Кой, по дяволите е искал такова нещо от тебе?

— Никой, — усмихнат каза Козела — но влезе ли ноу-хауто десет процента от него ще остане в България. Под мое управление, деца! За тази цел подменям и наркособове и наркодильри из държавата. Аз съм капитанът на кораба, деца! Или шефът на глутницата! Както искате, така го наречете. Но докато не съм сигурен в структурите, нашите срещи ще стават по този начин. Ако не ви харесва — сбогом!

— Къде е Влад Аберман — попита Йохан фон Веер и посегна с лявата си ръка в левия джоб на самото.

— Внимавай, Йохан! — предупреди Козела — Казах ти да държиш лявата си ръка на масата!

— Цигари...

— Моите цигари са на масата, ползвай ги. А колкото до Влад Аберман има дълъг път да изминем заедно, за да стигнем до това доверие деца, Бенина, дай си чантата!

— Какво?

— Дай си чантата, момиче!

— Дай му я — прегракнало каза фон Веер.

Бенина побутна чантата си към Козела, той я отвори, измъкна един „Валтер 545“, взе го в шепата си и го пусна в левия джоб на самото си.

— И... Йохан! — Козела му се усмихна подкупващо. — Нямам нищо против леваците, но ги надушвам от разстояние! Не ме лъжи момче, за да работим заедно!

После напусна заведението, почисти BMW-то и тръгна към Будапеща.

— Прочете ли писмото ми, Малас? — попита Козела.

— Да, шефе! — отговори момчето. — Това е речник, ако има писмо, още не е стигнало до мен!

— Няма да има друго, Малас! Кой държи карфиола в града?

Малас погледна писмото — речник и видя, че срещу карфиола е изписано кокаин.

— Казва се Христо Балька, шефе!

— Добре, моето момче, — каза старата кримка. — Обледете го...

Такава дума нямаше в българския език, но в речника на Козела това означаваше хвърлете го под леда.

„Трудна работа, д’еба мама му“ — си мислеше Любомир Лазов, докато слушаше тези думи.

— А после? — плахо попита той.

— Малас, — каза Козела — имаш глас на недоклатена девственица. Свърши това, което ти заповядвам. Отстрани хористите на Христо Балька и когато си готов, обади ми се.

Беше шести февруари. На осми се обади младият Ас:

— Козел, Балъка е обледен! А сега?

— Разпилей пилците! — уморено каза Козела. Маласа отново погледна писмото — речник и срещу тази на пръв поглед невинна фраза установи по трудната част от заповедта — „Избий всички от приближените му, не посягай на жена и деца.“ С дебело подчертано пишеше — „под никакъв претекст“.

На десети февруари Маласа се обади отново:

— Добре, шефе, а сега?

— Създавай новата структура и тръгвай на изток — отсече Козела, а това означаваше едно-единствено нещо: „упълномощи нов наркобос във Видин и тръгвай към следващото пристанище“.

На дванадесети февруари Маласа се обади отново:

— Структурите заработиха, шефе! Аз съм следващият пункт. Какво очакваш от мен?

— Сложи индиго — беше отговорът.

Маласа отново отгърна писмото и разчете посланието: „Постъпи по същия начин докато траят студовете. Запролети ли се ще сменим тактиката“.

— Трябват ми пари! — каза Маласа.

— И на мен, — отговори Козела — но аз си ги заработвам сам. Ще ти пратя карфиол в пункт А. Реализираш ли го, десет процента са твоя лична печалба. Провалиш ли се, няма да стигнеш до пункт С. Разбра ли ме, малкия?

— Опитвам се, — отговори Маласа. — Как ще стигне пратката до мен?

— О-о-о, моето момче, — с такова отегчение звучеше Козела — до тебе няма да стигне нищо. Но тези, които ти си назначил и управляваш ще трябва да ти се отчитат на всяко първо и петнайсетото число от месеца.

— Значи можем да говорим и за проценти? — невярващ на слуха си попита Маласа.

— Сериозен въпрос, млади господине, може би най-сериозния! Тридесет процента остава за глутницата.

— За какво? — не разбрал попита Лазов.

— За отбора, исках да кажа — каза Козела. — Десет процента за сюзерена, останалото ще разпределяте по вътрешна договорка и под

твое командване. За останалото ще се разберем по най-простия начин, малкия. Пишеш ли?

След няколко секунди Маласа отговори:

— Вече, да!

Козела му продиктува единайсет цифри, после каза:

— Останалите седемдесет процента ще отидат там, където гласът ще ти заповяда. Цифрите са единадесет, Малас, дванайсетият стоппатрон, тринайсетият фаталният, момче, дебалансира! Малас?

— Кажу ми, шефе?

— За твое сведение проникне ли в тебе дебалансиран патрон, няма отървяване, приятелю! Жена е измислила тази система. И от нея спасение няма. Действай, приятелю! Очаквам да се обадиш от пункт С.

— Приключих с пункт С — беше следващият рапорт на Маласа.

— Много добре, момче! Започваш да влизаш в професията. Провери дали са преведени сумите и ми се обади! Чакам те до тридесет минути. Тридесет и една е късно. Ясен ли съм?

— Да, шефе! — каза Маласа.

Козела легна да спи. Беше в един частен хотел, във Велико Търново. Макар че температурите бяха около нулата, той отвори прозореца, хвърли последен поглед върху Царевец и Трапезица, легна, зави се, но в лявата си ръка държеше джи ес ема. Вибрациите щяха да го събудят непременно...

И го събудиха.

— Всичко е наред, шефе! — каза възбуденият глас на Маласа — Северния път е овладян, сметките са преведени. Потвържденията са в джоба ми.

— Добре, Любчо, — каза сънливият Козел — тогава да се срещнем някъде в центъра на страната. Във Велико Търново, например. Има ли прилични хотели в старата столица?

— О, да, г-н генерал! Предлагам да се видим в грандхотел „Велико Търново“.

— Добре, момче! — каза Козела. — Когато стигнеш там обади ми се! Дотогава не ме търси!

После изключи телефона и спа непробудно десет часа.

След известно разиграване Козела се срещна с Маласа в един крайпътен мотел край Дряново. Беше се уверил, че младокът е чист и затова влезе спокойно в заведението.

— Шефе...

— Млък! — уморено каза Козела.

Седна срещу него и извади някаква книга, която на пръв поглед приличаше повече на речник.

— Малас, — каза той — книгата е куха. Сега ще вземеш, ще я разгърнеш и ще поставиш всичките си отчети в нишата. Действай!

Маласа изпълни заповедта. Козела повика млада, едрогърда сервитьорка, поръча водка за себе си и бира за момчето. Той нямаше никакво намерение нито желание да влиза в лични, а още по-малко сантиментални отношения.

— Колко души избихте, Малас? — тихо и през зъби попита Козела.

— Дванайсет... — отговори момчето. — Цифрата може да расте, обаче...

— Ако се налага! — неопределено каза Козела. — Сега отделяш пет души от отбора и ги изпращаш в Плевен, Враца, Мездра, Монтана и Ботевград. Същата операция ще повторим в този регион. Упълномощи хората си да организират наказателни и охранителни бригади. За една седмица трябва да превземем този бизнес. Иначе няма смисъл от нашите идиотски срещи.

— Но това струва много пари, шефе! — неуверено каза Маласа.

Козела се усмихна:

— Колко например?

— За цяла Северозападна България... — замислен отговори Маласа — двадесет, тридесет хиляди долара, че може и повече...

Козела му се усмихна подкупващо.

— Скромно момче си ти, Малас, и това ми харесва в тебе. Сега ние ще разменим с теб две неща, които на един език могат да се нарекат стока, но този, който предпочитам аз, ги нарича аргументи. Аз ще си тръгна с тази книга под мишница, но след тебе, малкия. Ти сега ще станеш, ще вземеш това куфарче, което е до левия ми крак и ще си тръгнеш, без да се обръщаш. В него има сто хиляди евро, това е поне три пъти повече от претенциите ти, но носи рискове. Всяка награда трябва да се заслужи или се отнема насилствено. А сега чао, приятелю, аз ще платя сметката и много внимавай! Оттук направо във Велико Търново и никакво поглеждане в огледалата за обратно виждане!

Когато остана сам Козела набра още един телефон.

— Барон фон Веер, — не криейки иронията си каза той — покрих една трета от територията си.

— Какво значи това? — попита офицера от Мосад.

— Значи, че пълзим към пълното изчистване на пътя на коприната. Искам едно сведение. Преведени ли са сумите по спогодбата?

— О, да, г-н генерал! — каза евреинът. — Надявам се, че работя със сериозни хора?

— И аз — каза Козела. — Очаквайте, ще ви се обадя скоро!

— Генерале..., — гневно каза фон Веер.

— Слушам!

— Моите шефове настояват да се видят с Аберман!

Козела се усмихна вътрешно, но на глас каза:

— Твоите шефове искат Ясер Арафат. Едно е да искаш, а друго е да имаш достъп, приятелю! Когато имам какво да ти кажа, ще ти се обадя. И, да..., Йохан, християнството не укорява мечтанието. Как е при юдаизма?

„Време е за почивка“ — помисли Козела, изгледа напускането на Малас, остави десет лева на масата, взе книгата с два пръста и нехайно излезе от крайпътния мотел.

„Прекрасна вечер, студена и звездна, но студена! Как ли е на юг?“ — помисли той, стартирайки BMW-то си. Когато се отдалечи на трийсетина километра от мотела, набра телефон и когато чу гласа, който издирваше, попита:

— Има ли полети от Варна за Атина, колега?

— Не съм готов с отговора — отговори потърсеният, а това беше тройният Георг, както му викаха в Ескадрона. Истинското му име беше Георги Георгиев Георгиев — Трябва ми половин час.

— Имаш го — каза Козела и изключи.

На другия ден излетя от Варна за Истанбул. От Истанбул за Анкара. От Анкара за Никозия в Кипър. Там показва документите си на граничарите в Зелената зона и премина в гръцката част. С едно раздрънкано такси Мерцедес се добра до Лимасол. Спа непробудно десет часа в някакъв частен хотел. Събуди се свеж, като че ли отърсен от кошмари. „Всичко е зад гърба ми! — мислеше той, докато набираше

телефона на жена си. — Не, целия кошмар е пред мене!“ — нашепна вътрешният му глас, когато чу гласа на Флора.

— Как си, скъпа? — попита той.

— На смъртно легло от страх! — отговори тя — Къде си Йон?

— На път за къщи... — кротко каза Козела. — Искам мусака с патладжани, като тази, която прави майка ти. Замечтал съм си за това ястие, момиче. След десет часа ще бъдем на масата под кедрите.

— Йон? — се опита да се намеси Флора, но беше късно. Козела вече беше преустановил връзката и изключил апарата.

VII.

Козела знаеше всичко за българския наркопазар, знаеше, че отсечката Видин — Силистра ще има малко проблеми и бързо ще подмени както наркобосовете, така и наркодилърите. Естествено даваше си сметка, че основната битка ще бъде за София. Но дотогава имаше много сериозни проблеми за решаване. Маласа трябваше да натрупа опит в „разчистване на терена“, за тази цел, той му повери клина от Силистра до Ботевград. Това беше една трета от територията на държавата, но най-лесната за овладяване или т.нар. бедна България. В нея безработицата се ширеше поголовно, покупателната способност на населението беше сравнително ниска и това правеше интересите сравнително по-безопасни или с други думи по-малко кървави. Справеше ли се с тоя клин Маласа, а това безскрупулно младо вълче не се посвени да унищожи собственото си семейство, така че трудно можеше да бъде причислено към светците на Христовата църква, той щеше да се наложи да представлява глутницата в истински опасните територии на държавата. Това бяха Делиорман, зоните от Якоруда на запад, Асеновград на север, та до Капитан Андреево и турската граница, където се владееха от емисари на Ал Кайда, маскирани като имами, молли и мюезини. Там Маласа не можеше да се справи сам. Оставаха обаче още три територии върху жалката площ от сто и единайсет хиляди километра. Курортите на морския бряг, зимната история около линията Боровец — Банско — Сандански и Кюстендил, които де факто представляваха квадрат и основната битка за София. В тези зони интересите бяха много и по много сложен начин преплетени. Докато ВИС 1 беше силен, руснаците подвиха уши и се държаха, ако не като туристи, то поне като партньори. Със смъртта на Васил Илиев и възхода на СИК ситуацията се повтори, но руските апетити не отслабваха. Около тях действаха десетки други групи — молдовци, украинци, арменци, грузинци от еврейски произход и всички те чакаха удобния момент да сложат ръка върху пазара.

Когато на СИК им се разтрепериха краката и генерал Бонев ги натисна като зайче в ъгъла, по морето плъзнаха турски, кюрдски, казахстански и най-страшното — китайски групировки, наречени Триади, които под формата на ресторантьорство създаваха впечатление за мирна инвазия, която де факто беше истинското „преземане отвътре“. Единствената надежда за този, който би искал да отвоюва пазара за страната си, би била постоянно насъскване на тези две нетърпящи се по религиозни причини групи от мафии.

Козела знаеше, че няма друг шанс, освен да разиграе тази карта. Знаеше много повече. Това не е лъжица за устата на хлапак като Малас. Тази война трябваше да я проведе той, да я спечели или да я загуби, но той. Никой друг не би бил в състояние да го стори. Разбира се, щеше да привика под знамената всички стари „артисти“, но капитана на кораба можеше да бъде само и единствено той. За тази цел, му трябваше добра храна и дълга почивка.

Мусаката беше изключително вкусна. Нямахме ресторант по света, който да му предложи такова рецепторно удоволствие, без значение какво е готов да заплати за него. Но придружено с ласкавите очи на Флора и детската фамилиарност на Осип, това се превръщаше в нещо, което речниците кой знае как тълкуваха.

„Това ли е щастието, пък било то и временно?“ — мислеше Козела, загледан в семейството си.

Във Варна температурата беше един градус над нулата — в Мегало Кастро двадесет и два. Във Варна той имаше врагове, които мечтаеха да го видят мъртъв, а тук в очите на хората около себе си той разчиташе: „Щастливи сме, че си сред нас!“

„Бих останал завинаги, — мислеше той усмихвайки им се — но това би бил вашият край!“

— Прекрасно беше, Флора! Кажи на майка ти, че ѝ целувам ръка.

— Целуни мен! — припряно каза молдовката — Всичко е твое и глупавата мусака и всичко, което виждаш на масата. Само любовта ни остана Йон, а тя е лична.

Доиде време за среща и с Аберман. Козела прати двама от ескадронистите на пазар. Те се върнаха с всичко необходимо за един денди. От обувките „Бруукс“ през ризата „Сайо“, вратовръзката

„Келвин Клайн“ до часовника „Булгари“. Мерките бяха преценени на око, но когато извадиха подстригания и обръснат Влад Аберман от затвора му той приличаше на малкия лорд Фаудлерой. Козела вече го чакаше на масата, изчака го да седне, кимна на придружителите му да се оттеглят и го погледна кротко в очите.

— Нали съзнаваш, че си под обстрел, Володя? — попита той.

— Откъде знаеш това име? — агресивно попита младият евреин.

— Знам повече неща, отколкото предполагаш, — продължи кротко Козела — но и ти трябва да знаеш нещо. Въпросите задавам аз. Отговорите са твой приоритет, млади приятелю! Но да те пази Йехова от лъжа!

Козела се усмихна, той си въобразяваше, че е възпроизвел веселие върху лицето си, а всъщност беше разкривил маската си в истински заплашителна гримаса.

— Сега си мой гост, Володя! За последен път те наричам така. От този момент нататък ти си Влад! Кажеш какво ще ядеш, избири си пиене, защото ни чака дълъг и сериозен разговор, приятелю.

— Откровено казано аз съм наистина гладен — каза Аберман — няма да откажа един телешки стек алангле и бутилка добро вино. Много ли съм претенциозен?

— Ни най-малко — каза Козела.

Повика персонала. На масата се струпаха трима келнери. Той каза част от поръчката на английски и изреди десетина неразгадаеми слова. Аберман обаче беше умен мъж и предположи, че това са някакви гръцки деликатеси. Беше прав, върху масата се появиха десетина блюда с морски дарове или фрути ди маре, както ги наричаха по цял свят, руска водка „Кристал“, бутилка Узо, червено и бяло вино, забити в ледени шампаниери.

Влад Аберман не беше от т.нар. пиячи, но му беше омръзнало да бъде затворник и интуицията му подсказваше, че тази вечеря на тази тераса, надвесена над Средиземно море, може да се окаже и фатална за него.

„Ще се насладя на случая!“ — помисли вътрешно той, разчупи един омар, отпи от мастиката (гръците я произнасяха махика) и се облегна удобно в стола си.

— Козел, — попита той — мога ли да ти задам един въпрос? Въпреки правилата на играта, бих ги нарушил с твое позволение...

— Слушам те — каза старата кримка.

— Цялата война е за ноу-хауто, нали?

Козела кимна:

— Така изглежда, Влад! Поне интересите са съсредоточени върху него.

— Ти си умен мъж, генерале, и опитен. Това не е комплимент. Даваш ли си сметка какво представлява понятието ноу-хау?

— Мога да си го превода — каза Козела — означава „знам как“ и е ключ към нещо, което може да се нарече търговия, индустрия, престъпление... без значение как го водят. Важното е, че тоя ключ е в тебе и много хора го искат.

— Благодаря ти за тази вечер, Козел! — каза младият евреин — Искам да се опиташ да разбереш нещо. Ноу-хауто, за което става дума, нито е константа, нито панацея. То трябва да се контролира и променя според обстоятелствата. Ако днес един кокаин мине под една форма, утре тя ще е митнически негодна. Това разбираемо ли е?

— Да — каза Козела.

— Значи ноу-хауто, за което говорим, е механизъм, движение. Той трябва да се променя според обстоятелствата, да бъде изненадващ. Изчезне ли елементът изненада, изчезва ноу-хауто, Козел. Моля те, кажи го на тези идиоти — началниците ти — и ме оставете на мира! Ще приготвя каквото искате количество, но еднократно! Още на следващия ден, генерале, подобна операция би била рискована и всички, свързани с нея, ще попаднат в лапите на ДЕА. А там, ей богу, знаят как се води следствие. Ще разплетат този чорап до края и всички вкупом ще хлътнем в затвора с доживотни присъди.

Козела изслуша внимателно думите на младока, макар да даваше вид на човек, зает със свои мисли.

— Искаш да кажеш, Влад, че ноу-хауто трябва да бъде в динамично движение?

Младият мъж се усмихна:

— Според физиката, освен динамичното движение, друго не съществува, Козел. Но ако приемем думите ти за тавтология, искам да ти кажа нещо абсолютно откровено. Знам, че не ми мислиш злото, генерале. Не знам защо, но го знам. Знам обаче нещо друго — има хора, които си въобразяват, че, ако им кажа как да маскират еднократно пет тона кокаин, те ще побързат да ме видят мъртъв и ще сгрешат.

Никой от тях не знае с каква бързина се развиват престъпната и полицейската техника. Да речем, че ние приготвим утре тия пет тона и ДЕА ги пропусне. Улицата ще ни издаде и след три дни това, което ние наричаме ноу-хау сега, ще е старо и негодно, разбираш ли?

— Да — кимна Козела.

Сервираха стека. Младото огладняло вълче се нахвърли стръвно върху храната и Козела го изчака да засити апетита си. Когато младият мъж даде вид, че е приключил с храненето и запали цигара, Козела се надвеси над масата.

— Влад, моето момче, — каза той — правиш ли разлика между кауза и мисия?

— Това е едно и също — каза Аберман.

— Не, моето момче, не е! — Козела отново се опита да възпроизведе усмивка на лицето. — Ти си евреин, без значение какъв поданик си и си един от Мойсеевите потомци. Вие имате кауза и тя е оцеляването на вашия народ. Една шепа хора, заградени от един милиард фанатизирани врагове. Аз обаче имам мисия, Влад! Трябва да изстискам ноу-хауто от тебе, да го пусна на Мосад, преди Хамас да се е добрало до него, за да спася семейството си. Това не е кауза. Без мен, жена ми, сина ми и всички около нас нищо няма да се промени. Без ресурс обаче Израел трудно ще устои на Саудитските милиарди, Ал Кайда и компания. Тук се сблъскват нашите интереси — твоите и моите. Евреите искат от теб, евреина да им помогнеш във войната с арабите, а ти гледаш несериозно и търговски на тяхната кауза. Аз се опитвам да спася дома си и да се оттегля спокойно. Ей, богу, време ми е! Искам жена ми да се събужда с усмивка и сина ми да порасне, като пълноценен човек. Това е моята малка мисия. В нея няма търговия, аз не искам нищо. И ето къде се поражда конфликта на интересите, Влад? Аз трябва да те принудя, ти да приемеш каузата на своя народ, за да изпълня священото си задължение или мисията да спася семейството си. Разбираш ли ме? Не бързай с отговора!

— Да — тихо каза Аберман — Това е и човешко и разбираемо.

— Тогава слушай какво предстои. Аз не мога да те освободя, но не искам да те държа и като затворник. Ще рискувам, Влад. Ако срещу честна дума ти обещаеш да не съдействаш за унищожаването на моето семейство, още тази вечер ще заживееш като свободен човек, орисан да се радва на всичко това, което природата е създала. Една честна

дума и в мое лице ти ще имаш тази защита, която ти е необходима на първо време. Ако до тебе се доберат хората на Молла Ясим или на фон Веер с теб е свършено, приятелю! Аз все още както ме виждаш така, стар, грохнал кон имам необходимите и умения, и структури да плувам в бандитския свят. Ти си роден за сушата, Влад! Не влизай в това море без капитан! А сега те слушам!

— Под какво име се подвизаващ, Козел? — след дълга пауза попита Влад Аберман.

— Това е маловажна информация, — каза Козела — няма да ти свърши кой знае каква работа, но щом ти е любопитно ще ти кажа. Намираме се на остров Крит, в Мегало Кастро, а аз съм богат човек и уважаван емигрант от Молдова, на име Йон Марин. Разбира се, това име няма нищо общо с истинското. За какво ти е да знаеш всичко това Влад?

— Г-н Марин, — каза младият евреин — имате ли възможност да оборудвате нещо подобно на лаборатория, далеч от погледите на властите и да ме снабдявате с продуктите, които са ми необходими?

— Да — каза Козела.

— Още нещо..., — продължи младият мъж — ако оцелея, а трябва да оцелея Козел, каква ще бъде твоята честна дума. Аз трябва да престана да бъда беден човек. Умният човек не бива да бъде беден, генерале!

— Прав си, — кимна Козела — още тази вечер ти ще заживееш в моя дом, ще те запозная с жена си, сина си. Утре ще те прехвърля в твое лично владение и ще организирам лабораторията, както ти кажеш. Имаш честната ми дума, че ако ти ми помогнеш да изпълня своята мисия, аз ще участвам във вашата кауза, макар че ми дреме ще има ли втори Холокост или не. А колкото до това дали ти ще бъдеш богат човек или не, отсега ти казвам, че ти ще бъдеш един от богатите хора на света и под фалшива самоличност ще можеш да живееш като Ага хан, където искаш на този свят. Можем да започнем с капаро, а може и с реални цени. Още тази вечер ти ще получиш един паричен масив, какъвто не си виждал в живота си. Двеста и двайсет кила долари в купюри по сто. Знаеш ли какво прави това Влад?

— Около пет милион долара — без да се замисли отговори евреина.

Този път Козела се развесели:

— Прав си, моето момче, забравих, че говоря с евреин! Ще си избереш самоличност, държава и банка. Сам ще преведеш парите си там и след това ще седнем да обсъдим твоята кауза и моята мисия. Имам ли честната ти дума, Влад?

— Козел, една трета от въпроса. Аз ще го формулирам целия. Г-н Йон Марин, имате честната ми дума, че аз ще работя акуратно с вас. Ценя вашата мисия, ще приема една кауза за своя, макар и да не е. Оттук нататък да влизаме в дълбоки води, капитане! Наздраве и благодаря!

„Аз съм пълен идиот! — мислеше Козела докато вдигаше чашата с водка, за да се чукне с него — Аз, стария бандит, съм готов да се хвана като шаран на въдицата на това подло копеле“ — мислеше той, докато чу звъна на стъклата. Следващата му мисъл беше: „Трябва да очистя този келеш на секундата — и третата и последна — Трябва да предупредя Флора, че за три дни ще имаме гости.“

— Добър вечер, Ваше благородие! — каза Козела, когато чу гласът на фон Веер.

— Не се гаврете с мен, генерале! — отговори офицера от Мосад.

— И вие с мен — каза Козела — аз съм цивилно лице. Трябва да се срещнем, Йохан! Избери една европейска столица. Колкото по-богата е държавата, толкова по-добре.

— Какво ще кажеш за Копенхаген, Козел?

— Да бъде Копенхаген. Доведи и Бенина! Това е цената на ноу-хауто.

— Ти ще доведеш ли нашия човек — попита фон Веер.

— Не, — каза Козела — нито сега, нито някога, но ще намеря човек, който ще пълни прасенцето.

— Какво? — не разбрал попита фон Веер.

— Касичката, твое благородие! И той ще бъде междинното звено. И още нещо Йохан, утре на двадесет и втори февруари ще се срещнем под Русалката. Аз ще бъда сам, вие — двамата. Ще се срещнем като близки стари приятели и ще идем там, където намерите за добре. Имай предвид обаче, че аз ще си подсигурия гърба и при най-малка подлост това, което вие наричате ноу-хау, ще попадне в ръцете

на Арафат. Нямам избор. Тази сделка е задължителна. До скоро виждане, Йохан! И внимавай! Аз все още съм начело на глутницата.

Беше деветнадесети, когато Козела кацна в София и потърси Маласа.

— Къде си, келеш? — попита любезно той.

— В един апартамент в софийския квартал „Надежда“. Защо? — объркано попита младото момче.

— Защото аз те чакам в бара на „Радисън сас“. До половин час да си тук, облечен като държавен чиновник. И сам Малас, ясен ли съм?

— Напълно, шефе! Преобличам се и идвам веднага.

Козела прегледа вестниците, бяха пълни с трагедии и политически скандали. Български войници гинеха в Ирак, но никой по дяволите не ги беше пратил там. И никой не биваше да прави трагедия от смъртта на един наемник. Така гинеха хора в чуждестранния легион и освен информация, нищо друго не се появяваше за тях. Да си войник беше избор, да те убият — част от играта. Същото беше и с някакъв български кораб, плаващ под камбоджански флаг. Който се беше качил на борда на това пробито корито, съзнаваше, че търгува живот за пари. Пасиансът не беше излязъл, моряците бяха мъртви, но държавата като ощипана девственица се чудеше на кого да прехвърли една вина, която в крайна сметка беше лична.

Воюваха партии — леви срещу десни, комунисти срещу демократи, без да си дават сметка, че всички са продукт на един и същ хаос, произведен от безумните идеи на Жан-Жак Русо, за „свобода, братство, равенство“.

„Боже, каква скука!“ мислеше Козела, отпивайки от кафето си и държейки с поглед входа на заведението. Тогава видя Маласа. Черен „Мерцедес 600 SEL“ спря пред заведението и от него излезе младият келеш в сив костюм, червена вратовръзка. В името на истината изглеждаше добре, но тази демонстрация подразни Козела и докато го чакаше да се приближи към масата, той знаеше, че трябваше да го накаже за нея.

— Седни! — заповяда глухо той.

— Здравей, шефе! — започна припряно младокът. — Изпотрепах се да бързам.

Козела вяло погледна часовника си. Малас беше закъснял десет минути.

— Поръчай си кафе! Кока-кола и водка за мен и не мърдай от масата!

Козела стана и излезе от заведението. В Мерцедеса имаше трима младоци и макар паркиран торпедото беше ситуирано така, че да стартира веднага. Козела навлизаше все повече в лошото си настроение и когато се върна на масата вече беше решил да даде урок на младия убиец.

— Любчо, — привидно любезно каза той — предстои ни работа, моето момче! Ако мислиш да се държиш като държавен глава, с охраната си направил две основни грешки. Главата съм аз, а тебе никаква охрана не може да те отърве, ако реша да те накажа!

— Къде сбърках, шефе! — попита недоразбрал нито ситуацията, нито настроенята му, Маласа.

— Първо ти нямаш право на Мерцедес. Мерцедесът е лимузина, момче, и в нея се возят официални лица. Ти си човек от сянката, от обратната страна на Луната. Затова още утре всички автомобили от супер класа, с които разполагате, ще бъдат разпродадени и вие ще се качите на скромни коли за чиновници. Ясен ли съм?

— Да — преглъщайки каза Маласа.

— Това ще стане под мой контрол, момче! Второ, къде живеете?

— Всеки по дома си, шефе! Дори имаме няколко квартири „на дюшеци“.

— Колко души сте?

— В София дванадесет, останалите там, където ги разположихме.

Козела дочака да му сервират водката, запали цигара и отново погледна това момче, син на един от най-близките му сътрудници, което не се посвени да унищожи семейството си заради собствения си егоизъм.

— Малас, — каза Козела — имаш ли представа каква цел преследваме и защо те инжектирам финансово?

— Не, шефе! — каза Маласа. — Знам, че един ден ще ми кажеш сам!

— Денят е днес, глупако, — каза Козела. — Тези дванадесет души, които имаш в София, трябва да превземат наркопазара от Дуранкулак до Обзор. Ясно ли ти е?

— Какво ще правим с руснаците, шефе? Повече от сто мафиотски боса действат там.

— Значи ще наемеш за всеки един от мъжиците по един убиец.

— Това струва ужасни пари — възкликна Маласа.

— Колко?

— Минимум по хиляда евро на глава.

— Добре, троен реланс! — каза Козела. — Аз давам по три, останалото е твоя работа, но провалиш ли се, няма да жалия кинти за главата ти.

— Ще се опитам да не се проваля, шефе! Кога и как искаш да се проведе операцията?

— Утре и бързо. Ще отсъствам една седмица, като се върна ще те викна на доклад, Малас. Много внимавай, момче! Една погрешна крачка и с теб е свършено.

Маласа мълча известно време, после вдигна очи и се взря в него:

— Аз съм те признал за вожд, Козел! Не съм аз този, който ще изпържи близките си.

— Така ли? — каза Козела. — Аз бях близък с баща ти... да оставим тази тема. Колко души минаха в преразход от Силистра до Ботевград?

— Двадесет и четири, — отговори Маласа — но някои от тях минават за битови престъпления.

— Виж какво, Любомир Лазов! Сега ще обходиш всички софийски видеотеки и ще намериш един филм „Механикът“ с Чарлз Бронсън. Когато ти се обадя следващия път искам да си гледал поне три пъти този филм и да схванеш терка му. Разбра ли ме?

— Повтори филма, ако обичаш!

— „Механикът“ на Чарлз Бронсън, а сега се махай оттук, келеш! И по най-бързия начин разпродайте всички крадени мерцедеси, BMW-та и ауди! И това не е съвет, а заповед, момче! Довиждане.

Когато Маласа се измъкна от заведението и Мерцедеса потегли, Козела плати, взе вестниците, пътьом ги хвърли в коша за боклук и излезе в центъра на София. Лъхна го свежия студ на февруари, някаква инфантилна вълна от удоволствие го заля. Макар роден далеч оттук, той всъщност беше част от всичко това наоколо. И макар че се отвращаваше от него, по някакъв свой странен, дори перверзен начин, го обичаше.

Студена карпатска вълна беше заляла Североизточна България. Трина митничари от Дуранкулак бяха излезли на риболов и изчезнали. Техният шеф, който държеше офис в Шабла, беше застрелян в челото докато сумирал някакви отчети на бюрото си. В Твърдица намериха вкочанен в пряспа сняг Иван Иванов — Торпедото — шеф на митницата в Добрич, която се бореше и имаше реални възможности да добие статут на свободна зона. Всичко това Козела прочете в „Труд“ и „24 часа“, докато чакаше да викнат пътниците за Лондонския полет. Когато чу гласа на информацията, той стана бавно, „забрави“ вестниците на креслото си, вдигна яката на балтона и с аташекейса в ръце тръгна към терминала. Тогава се обади по телефона.

— Четеш ли вестници, шефе? — попита Малас.

— Не, момче. Броя овце — каза той и изключи апарата.

Следваха три часа полет. Бурно, лошо време, но за него нямаше нито добро, нито безбурно, поне откакто се беше родил. Така че му беше все едно дали ще загине в самолетна катастрофа или разяден от азиатски трипер.

VIII.

По същото време в Рамалла под обстрела на израелската армия и през главата на наблюдателите на ООН се провеждаше тайна среща между ръководителите на Хамас, Алфатах, Мъчениците на Алакса и талибаните на Ал Кайда. На това съобщение му беше предаден цивилизован облик или поне до пресата достигаше подобна информация. Първата жена — камикадзе се беше взривила на автобусна спирка в Тел Авив и беше отнесла със себе си в гроба тридесет и двама мирни граждани на Израел. Жени, деца, старци и нито един военен. По някакъв начин, виновен за войната между потомците на братята Сим и Хам нямаше. Някой трябваше да поеме вината за тази безсмислена касапница. Но вместо това, водачите на ислямската интифада предпочетоха да канонизират младата детска учителка Айва, като героиня на своята религия.

Джихад беше двигателната дума в този свят. Преведено това означаваше Свещена война срещу свинейдците от Кръста. Разбира се, това беше много елементарно, но и никаква доктрина, която не поставяше човешкия живот като ценност номер едно не можеше да бъде сложена. Затова ръководителят на събранието Ясер Арафат, колкото и добре да съзнаваше, че предизвиква омразата на мислещото човечество, съзнаваше, че не е по силите му да се противопостави на мразещите. „Омразата е велика сила“ — мислеше той, загледал събеседниците си. „Този, който може да мрази, е изключително опасно животно. По-опасно от него може би е само този, който може и знае да обича. А това са християните, по дяволите!“ — беше последната му мисъл, преди да вземе думата.

— Айва е жива!... — каза Арафат.

— Жива! — изкрещяха партньорите му.

— Айва ще бъде завинаги жива в сърцата ни! — повтори той.

— Иш Аллах! — изкрещяха партньорите му.

„Няма оправия“ — помисли Арафат, загледал в безумните погледи на мъжете пред себе си.

— Кой ще поеме отговорност за атентата? — попита той.

— Аз и ние! — изкрещяха всички като в хор.

Арафат отпи от изстиналото си кафе, направи дълга пауза и попита:

— Какво ще кажете за Осама? Той е легенда. А на нас ни строят стена. Тя ще унищожи и последния шанс на палестинците да участват равностойно в съвременния свят.

— Няма съвременен свят, шейх! — каза Молла Ясим. — Осама е заграден на афганистано-пакистанската граница и е въпрос на дни залавянето му. Тогава той ще почне да пее като онзи боклук Саддам. Айва е една от мъчениците на Алакса, шейх! И аз няма да позволя нейната жертва да бъде представена като заблуда. Тя отиде при нашия бог съзнателно и ние сме тези, които трябва да осветим пътя й... Аллах акбар!

— Аллах акбар! — изкрещяха присъстващите на срещата.

Арафат мълча много дълго, изпуши един „Житан“, допи сладкото си кафе и тогава попита:

— Кой води интифадата?

— Ти, шейх! — беше отговорът.

— Тогава отговорностите са мои.

— Не всички — продължи да говори Молла Ясим.

— Кое и от тях поемаш, имам? — попита шейхът.

— Г-н президент, — каза един млад мъж — нека тази грижа остане моя!

— Млади момко, — каза Арафат — би ли повторил името си? Аз съм стар човек и вече започвам да забравям?

— Осман, твое Превъзходителство! — каза младокът, взирайки се в очите на началника. — Това достатъчно ли е?

— Осман Бен Кадир? — искрено изненадан попита Арафат.

— Точно така, шейх. Ти си мой кръстник.

Арафат стана, заобиколи масата, отиде и прегърна младия човек.

— Сине, мой! — каза той. — Баща ти беше мой брат! Бъди мой син, когато него вече го няма!

Осман се наведе, целуна ръка на Арафат, изправи се и каза с английска гордост понятие, което в арабския свят се презираше:

— Така и те чувствам, шейх! Моят живот е и твой живот! Аз ще поема отговорността за атентата. А ако ми разшириш пълномощията

от Лос Анжелес до Владивосток, евреите ще пропищят от твоя кръщелник!

— Действай, синко! — каза Арафат и го целуна в устата.

— Иша падишах! — промълвиха шефовете на Хамас, Алфатах, Ал Кайда и Алакса.

— Братя, — каза Осман — да се справим с истинския си враг, тогава ще се разграничаваме на сунити, шиити, маронити, друзи или някакви други. Дотогава ние имаме един враг и ще го смажем! Аллах акбар!

— Аллах акбар — изкрещяха присъстващите на срещата.

Един „Мерцедес Е 300“ слезе от хълма и тръгна към морския паркинг, разположен на стотина метра от символа на Копенхаген, т.нар. Русалка. Това беше една несръчна статуя, издялана на неподходящо място от несръчен майстор, но символизираше жената, която чака с трепет мъжа си, да се върне от морето. Датчаните бяха част от нордическия свят. Можеше дълго да се спори кои всъщност са викингите — норвежци, исландци, жителите на Шетландските острови или те самите. Но Козела не беше тук, за да решава историко-географски спорове, още по-малко да трупа дивиденди на самочувствие в касичката на едните за сметка на другите.

Той изгледа появяването на евреите и започна да опипва местността с морския си бинокъл. На пръв поглед всичко изглеждаше спокойно, но на пръв поглед „д’еба мама му“. Козела беше свикнал да се страхува повече от спокойствието, отколкото от видимата заплаха. И може би точно затова беше оцелял. „Тук нещо мирише на лайно!“ — помисли той, когато слезе от минивана си и маскиран като клошар със счупен крак и патерици тръгна да се изкачва по склона към Русалката. Тогава видя делтапланеристите. Два моторни и един безмоторен делтаплан се рееха из небето. „Леваци!“ — помисли Козела, върна се в колата, натисна с фалшивия си гипс педала на газта и тръгна към Копенхаген.

Когато се отдалечи достатъчно, за да се примеси с движението, той набра телефона на фон Веер.

— Подценяваш ме, твое благородие! — каза той, когато му чу гласа. — Аз съм войник, евреино! Никой по-добре от мен не знае, че

заплахата може да дойде по въздух, по суша и по вода.

— Какво искате да кажете, генерале? — попита фон Веер.

— Нищо повече от това, което казах, — развеселен отговори Козела. — Кога ще разберете, че нямате работа с глупак?

— Отново не разбирам?

— Така ли? — влагайки цялата наивност на гласа си, каза Козела.

— Тогава кажи на Бенина да тръгне на разходка по булевард „Хенриета“, с дамска чанта през рамо и панталони, Йохан. С ръцете в джобовете. По някое време аз ще я спра.

— Но това е търговската улица на Копенхаген, Козел?

— Маастар са гробищата на Копенхаген, Йохан! — каза Козела.

— Или ще следвате инструкциите ми, или си търсете други съюзници срещу Арафат!

После затвори телефона и влезе в най-развратния бар на града „Янус Пеер“. Това беше барът на лесбийките и педерастите, на площад „Вилхелмина“, но идеалното място, където един петдесетгодишен уморен хетеросексуален мъж можеше да си почине, ако успее да се абстрахира от обстановката наоколо. А Козела отдавна се беше научил да бъде сам в тълпата.

Първият манш Бенина го извърши нахакано и припряно. Булевард „Хенриета“ беше дълъг дванадесет километра. Дълъг за конски преход, камо ли и за жена на токчета. Козела внимателно изгледа това усилие. Той наблюдаваше не нея, а обстановката наоколо и чакаше да види, откъде ще се появи заплаха. Тогава звънна телефона:

— Козел! — чу той фон Веер. — Бенина е грохнала от умора и има пришки на стъпалата.

— Сменете й обувките — каза Козела. — Никой не я е канил на бал?!

Половин час по-късно Бенина се появи на булеварда с джинси и маратонки. Сега вървеше по-уверено, макар че влезе за малко в един дръгстор „Апотеке“ и после продължи по булеварда. Козела седеше на улицата и просеше, той беше старец със счупен крак. Гипсът му се виждаше отдалеч, включително и лицевата му маска, макар че беше нахлупил една руска ушанка над ушите си, която беше хит на датския пазар за сезона. Една ушанка от самур струваше колкото един „Мерцедес Е 300“ и не бяха много тези, които можеха да си позволят подобна покупка.

Козела държеше в ръцете си един опорен инструмент, който повдигаше от земята хора с ампутирани крака. Никой не му обръщаше внимание, макар че по негови сметки в паничката, която беше подложил, той беше натрупал поне тридесет евро. Когато Бенина мина за четвърти път покрай него, той се обади тихо:

— Г-це Аберман? — момичето замръзна. — Точно срещу вас има един „Сааб 9000“. Много бавно се обърнете и тръгнете към колата, не я докосвайте, аз вървя след вас.

Втрещена, младата еврейка изпълни указанията. Когато стигна до дясната врата на колата две силни ръце я погалиха по раменете. За страничен наблюдател това беше ласка, но тя много добре знаеше, че това е препипване. В полицейската терминология същата дума се наричаше претърсване. Козела ѝ отне чантата, плъзна ръце по тялото ѝ, включително между краката, после до глезените, след което ѝ каза:

— Добре дошла на купона, Бени! Ти си красиво и младо момиче, третирай ме като гинеколог. Нищо не е лично, професията ми ме задължава!

Когато се качиха в колата, Козела ловко ѝ щракна белезници, смъкна идиотската си маска, фалшивия си счупен крак, обу чорап, обувка и потегли.

— Къде отиваме? — попита Бенина.

— Това е единственият въпрос, на който не мога да ти отговоря, моето момиче! — усмихнат каза Козела.

— Но аз... — каза Бенина.

— Аз, ти, той, ние, вие, те... — продължи да ѝ се усмихва Козела. — Ей, деца! Не се ебавайте със стария артист, ако искате да участвам във вашата пиеса!

После набра фон Веер.

— Йохан! — каза Козела. — Бенина Аберман е моя плячка. Ще се държа с нея като английски лорд. Косъм няма да падне от главата ѝ, нито ще ѝ направя нещо, което тя не иска, но и от теб искам нещо, момче!

— Мога ли да чуя Бенина? — попита Йохан.

— Да, след малко. Искам да откриете търговски дружества във Варна, в Слънчев бряг и в Бургас.

— Каква дейност? — попита фон Веер.

— Каквато искате! — беше лаконичният отговор.

— Кога? — продължи да пита евреинът.

— Вчера... — отговори Козела. — До тогава няма да видите Бенина.

— Каква ми е гаранцията, че е жива? — попита офицерът от Мосад.

— Гаранцията ти е до мене, сега ще я чуеш. Но не се опитвайте да ме правите на идиот и никакви делтапланери, клошари и прочие боклуци няма да ми попречат да защитя мисията си. Аз съм стар човек, Йохан, но това не значи глупав. А сега ще ти дам Бенина. Преди това обаче трябва да разбереш нещо простичко, приятелю! Аз знам, че без Влад Аберман съм мъртъв, затова не опитвайте такава търговия! — после подаде телефона на Бенина.

— Послушай го, скъпи, — каза прегракнало тя — този човек е самият дявол!

IX.

С помощта на Георги Тройния, Козела прекара дрогираната Бенина с една частна „Чесна“ до Шийпланд — основния остров на Шетландския архипелаг, и ги остави. Замина за София през Лондон и се довери на стария си сътрудник.

— Прекарай я по море до Портсмут и оттам до Порто в Португалия. Стигнете ли там, обади ми се! И я дръж под обстрел. Това момиче се страхува единствено за живота си, Троен! Ако знае, че всеки момент ще и забиеш инжекцията с рицина, няма да ти прави въртели по пътя. И никакви оръжия. След единайсети септември контролът е страхотен и рискът не е оправдан.

Когато кацна в София, Козела потърси Маласа.

— Докладвай, момче!

— Във Варна съм, Шефе, но тук си ебало майката! Война! Полицията играе с една банда, прокуратурата с друга, съдът с трета. Чудя се откъде да го подхвана?

— От прокуратурата, Малас! — каза Козела. — Знаеш ли, кои са ебалниците?

— Не те разбирам?! — попита Малас.

— Знаеш ли кои прокурори играят с бандитите?

— Цяла Варна ги знае, — каза момчето. — Те са трима, но много силни. Поне така твърдят местните.

— Пътувам за Варна, Малас! — каза Козела. — До три дни ще бъда там, но дотогава искам некролозите им да са из целия град! — после затвори телефона и легна да спи.

Беше в един частен хотел в Долни Богров, чисто уютно местенце с добра храна и любезни стопани и трябваше да е луд, да не се възползва от искреното им гостоприемство. Когато се събуди и се приготви за път, Козела предплати стаята си до края на март (беше средата на февруари), качи се на BMW-то, което ползваше в България и потегли към Русе. Той щеше да отиде във Варна, но по най-сложния

възможен начин. Никой не му даваше гаранции, че мобилният телефон на Маласа не се подслушва и че полицията не е по петите му.

Не беше влязъл в Русе, където всъщност нямаше намерение да се задържа, когато му звънна телефонът. Менюто изписа Алкалай:

— Козел, — каза великия сабри. — Ясер Арафат е кръстник на един младок, който мина последователно през Сяндхърст и Уест Пойнт, обучен офицер. Стреля с всичко, управлява всякакви машини, предполагам без шатъл и подводница. Не прилича на арабин, говори всички европейски езици, но не основния и е левак, пази се от лявата му ръка.

— Защо аз? — попита Козела. — Пази се ти!

— Защото е тръгнал за ноу-хауто, — отговори сабри — и защото неминуемо ще се срещнеш с него, Козел!

— Как се казва този легендарен герой, Морис? — попита ядосан Козела. Докога щяха да го забъркват в една война, която не беше негова, и кой ще излезе победител от тази хилядолетна религиозна схватка, както казваха тарикатите: „Баш го болеше кура!“

— Осман Бен Кадир — каза Алкалай — не очаквай да ти се представи, още по-малко под истинското си име. Козел, много внимавай с това момче, приятелю, оглеждай се за леваци, те по някакъв начин си личат. Поне част от тях носят часовниците си на дясната ръка.

— Благодаря, сабри! — каза Козела. — Спира ме пътна полиция, ще ти се обадя после.

— Не се опитвай да ме търсиш, Козел! — каза Алкалай. — Когато ми трябваш аз ще те намеря.

Проверката беше рутинна. Козела продължи за Русе, но по околоръстния път, подмина града и потегли за Разград. И в Разград не влезе. Спря чак пред хотел „Добруджа“ в Добрич, настани се там и влезе в казиното. Щеше да загуби няколкостотин долара на рулетката тази вечер, но нямаше друг начин да внуши на ченгетата, с които беше пълно в хотела, че е най-обикновен, богат лентяй, който обикаля държавата с някаква неясна цел.

Каква е целта на този мъж, беше неминуемият въпрос, който щеше да възникне сред силовите групировки, но Козела разчиташе на два фактора. Беше прехвърлил възрастта на бандита, поне действащите бандити обикновено бяха на половината на възрастта му и беше сам, а

това беше против правилата на престъпния свят и перфектен аргумент за богато лентяйство.

„С какво всъщност разполагаме? — мислеше Козела, загледан в свечеряващите се полета на Добруджа. — Един млад, престъпен гений, до когото искат да се докопат всички гангстерски, религиозни и етнически групировки в света. И как стана така, че именно аз го притежавам, а не някой друг? Достатъчно силни играчи имаше на полето. Случайност ли беше това или някой му беше подхвърлил Влад Аберман?“ Козела не можеше да не си задава тези въпроси при положение, че започваше „подмяната“. Преведено от езика на бандите това означаваше изчистване на старите групировки. Под изчистване се разбираше само и единствено избиване и заменянето им с нови, които поне в началото трябваше да бъдат третираны, ако не като съюзници, то най-малко като сътрудници. Всъщност това бяха роби, роби на порока и на улицата. И точно тях той, бившият генерал, бившият бандит се готвеше да превърне в стройна добре организирана армия. Годна да владее „пътя на коприната“ от Капитан Андреево до Калотина и от Дуранкулак до Кулата. Поне това беше големият хикс, който ДЕА наблюдаваше. Трябваше да влезе във Варна, но някакво вътрешно напрежение го караше да се въздържа. Нямаше причини за тревога и въпреки това тревожността беше факт. Той я чувстваше и като всяко животно, свикнало да разчита интуицията си, ѝ се доверяваше.

Сутринта влезе в Балчик, спря на пристанището и се обади на Маласа.

— Какво става във Варна, момче?

— Не четеш ли вестници, шефе? Жътва! Една прокурорска глава хвъркна.

— Ще ти се обадя след един час — Козела изключи апарата, купи си ежедневниците, влезе в казиното, поръча кафе и се зачете.

Да, Маласа не лъжеше. Тодор Сандев, военният прокурор на Варна, беше намерен застрелян на верандата си в квартал „Траката“.

„Маласа почна да пипа“ — помисли Козела и го набра отново:

— Каква е следващата стъпка, момче? — попита той.

— О-о-о антракт, шефе! Сега е безумие да се работи.

„Така е.“ — помисли Козела, но на глас каза:

— Давам ти три дни отпуск, млади момко, на четвъртия ще се срещнем.

Вместо във Варна, Козела се озова в Констанца. „Държа се като тигър в клетка“ — мислеше той, докато се настаняваше в стаята си в хотел „Фиорела де маре“. Нямахше нито едно логическо обяснение, защо избра пътя на север край морето. И защо бягаше от истинската си цел, но и ако имаше, нямаше да е той — Иван Милетиев-Козела и едва ли щеше да е оцелял до тази възраст.

— Къде си, Троен? — попита той, когато чу гласа му.

— В Португалия, Йон. А сега?

— Сега вземете самолет за Марбея и ми се обади оттам.

— Сложен маршрут, Козел! — каза Тройният — Скитам като луд от държава в държава.

— Мойсей е скитал четиридесет години из пустинята... — каза Козела и затвори телефона.

Оставаше още една загадка, която можеше да бъде и заплаха. „Кой, по дяволите, беше този млад арабин? И какви бяха шансовете му да го открие? И кой кого търсеше, всъщност? Козела Осман Бен Кадир или обратно. Или и двамата заедно Володя Аберман?“ Козела естествено имаше предимство, ако това беше целта и на двамата. Единият от тях беше в неизгодна позиция и това не беше той, старият воин. Той притежаваше носителят на ноу-хауто. Проблемът беше какво притежава арабинът. Че е по-мотивиран от него, в това Козела не се и съмняваше. Че младокът има кауза, а той не — също. Не знаеше нещо друго обаче — какви са шансовете на Хамас да го открие и с какви оръжия си служи. Контрабандистите на Виктор Бут, терористите на Хауки Исламбули или някой вътрешен предател от средите на Морис Алкалай, Джон Хакел и компания. А тази загадка трябваше да я разреши и преди разсъмване и преди да реши за къде да потегли. На юг към Варна или ново бягство в Мегало Кастро.

Козела си купи бутилка „Финландия“, литър минерална вода и излезе на терасата на хотела. Беше студена февруарска нощ, но спокойна и оцъклена. От небето го гледаха хиляди звезди, но нито една от тях — неговата. „Къде е моята звезда д’еба мама му?“ — уморено помисли той, преди да се върне в стаята и да се тръшне капнал от умора в кревата.

Тази нощ беше възкресителна. Спа дванадесет часа. Когато се събуди и влезе под душа, той разбра дълбокия смисъл на израза „Спи като заклан“. Това беше истински сън на човек, временно минал в

отвъдното. „И всъщност какво е сънят, мама му стара?“ — помисли той, обличайки се. Сънят всъщност е една малка смърт, макар и временна, но смърт. Един час по-късно премина границата и отново влезе в България. Купи вестници на граничния пункт Дуранкулак, прехвърли ги набързо, не откри нищо съществено и потегли за Варна. Не беше подминал Златни пясъци, когато на менюто му се изписа Троен.

— Слушам! — каза Козела.

— В Марбея съм.

— Добре, приятелю! — каза Козела. — Обади ми се от Рабат в Тунис.

— Ти ще ме подлудиш, Козел! — каза нервен Тройния.

— Не аз, животът е налудничав, Троен! Приятно пътуване! — после изключи.

Х.

„Икрам“. Това беше понятието, което преведено означаваше уважение, страхопочитание и доброволно признаване на върховна власт. Но именно с „Икрам“ посрещнаха Осман Бен Кадир в централата на ДПС. Формално той идваше като представител на фондация „Фейсал“ — ислямска религиозна структура, която строеше джамии по т.нар. географска подкова от Филипините до Босфора, а всъщност управляваше всички сунитски религиозни фанатици в борбата им с шиитите и сумарно срещу християнския свят. Джихада беше в затишие, но като всеки фьон, спускащ се от върха на планината, всеки момент можеше да се превърне в буря, ако ветровете не го разсеят.

Когато празнословието приключи, „Икрам“-а беше изпълнен, Доган се изправи пред съмишлениците си и произнесе тихо, фъфлейки (той говореше тихо, но думите му отекваха като картечен откос, фъфлеше, но за обкръжението този дефект беше по-скоро музика):

— Господа, — каза Сокола — приветствам шейх Бен Кадир. Той е един от нас! Ишаллах! Надявам се и ние сме достойни негови братя! Аллах акбар!

— Аллах акбар! — повтори доскоро смълчаното мнозинство.

— Господа, — продължи Сокола — има сериозни подозрения, че Мосад ни диша във врата и както винаги е една крачка преди нас. Търсим един юдей, казва се Аберман. Търси го и Мосад. По наше сведение обаче този син Авраамов е пленник на Козела. Не ме питайте кой е Козела, вие знаете до един. Знае и негово превъзходителство шейх Осман Бен Кадир. И Мосад, и ние търсим Козела. Кой ще стигне пръв до него? На този въпрос ще трябва да отговорим тази вечер. Преди да дам думата на шейха искам да ви кажа още нещо. Иран е империята на злото. Те избиха нашите братя във войната по границата. Те насъскват кюрдите. Те са тези, които не допускат исляма да е единен от Сараево до Джакарта. Те поведоха война със Саддам и те взривиха на собствения си празник Багдад и Кербала. За какво им е

всичко това? Заради някакво историческо високомерие, по силата на което те презират всичко арабско, кюрдско, селджукско и, общо взето, отричат нашия свят, обявявайки се за древни ахемениди, основатели, разпространители, а по тази причина и собственици и на вярата ни, и на културата ни. Ние искаме свободен палестински народ с автономия. Искामе свободно Косово с автономия, искаме го и в Македония. Ще го поискаме и в България, макар че още не е дошъл момента. Но ще го поискаме! Аллах акбар! Негово височество шейх Бен Кадир ще ви каже какво се очаква от нас. Но преди да завърша аз ще ви кажа какво очаква Пророка от нас. А то е по-важно от всичко, което може да се изговори с думи и то е в сърцата ни! Ние сме бъдещето на света! Ишша! Защото зад нас е вярата, Пророка и мъчениците от Мека и Медина, та до всички краища на света, в които има поне един от нас. Аз казах! Твое височество, заповядай! Срещу тебе виждаш мъже с вратовръзки, но това е привидно, шейх! В тази зала има само войници на правата вяра!

Осман Бен Кадир се изправи пъргаво като котка и застана прав пред смълчаните ислямисти.

— Братя! — тихо каза той. — Имам нужда от спешен анализ на криминалната обстановка в държавата ви. Тя не ми върши работа и не аз и фондацията, която представлявам, се интересуваме пряко от нея, но сме задължени да не допуснем тези структури да се овладеят от Мосад, пази боже от Шин Бет и това да се превърне в лезвие в гръкляна ни. Така или иначе на тази територия живеят един милион братя и сестри. Вие виждате какво става, когато свинеядците управляват света. Ще допуснем ли това, воини на Аллахата?

— Не! Аллах акбар! — промълви тълпата.

— Ние сме във война, братя! — продължи шейхът — Днес, докато аз говоря пред вас, в Македония погребват един от тези, които опитаха да прекъснат подковата. Подкова, това не е символ, братя мои, това е нашата истина, там сме ние, а ние сме един милиард. По един път да се изплюем и ще удавим юдеите в мъртвото им море. Намерете ми Козела, братя! Той не ми трябва жив. Трупът му е предостатъчен, но чрез него ние ще стигнем до един от най-мощните финансови източници на Мосад. А той като всичко еврейско на този свят е криминален. Ако този млад юдей наистина е изобретил начин да въвежда безпрепятствено и безнаказано огромни количества кокаин,

хероин и синтетична дрога под маскировъчен вид, в какъвто си иска вид стока, на което иска място на земното кълбо, то тогава ние сме изправени пред ужасяваща истина. Потокът от тези пари ще надмогнат петролните ни резерви и тогава не черното злато, а опияняващото ще доминира в този свят. Ще допуснем ли това, братя?

— Шейтан не е Аллах акбар! — изкрещя мнозинството.

Този млад шейх, с вид на английски лорд имаше обаянието на мюезин и риторическото вдъхновение на Хитлер.

— Добре, — кимна тихо Бен Кадир — Тогава на въпроса директно: Кой от вас може да ми каже къде да намеря този прословут Козел?

Залата се смълча. Никой нямаше точен отговор. Бен Кадир знаеше това. Доган го беше предупредил, че тепърва трябва да започне издирването на бившето ченге, бившия престъпник, феноменалния хамър, който на пръв поглед се беше оттеглил в пенсия.

— Разбирам, — каза Бен Кадир — щом нямате пряк отговор, ще поставя въпроса другояче. Ако всеки един от вас се постави на мястото на Козела и бъде нает от Мосад да организира структурите в държавата, така, че да разчисти „пътя на коприната“ как би постъпил?

След няколкоминутна пауза, от залата се надигна един млад мъж и каза:

— Ахмед, аз знам къде ще удари Козела!

— Кажи! — кимна Сокола.

— Сега, след като изчезна Стоил Славов и Мето Илиенски, Козела няма да посмее да се върне, затова най-силен ще остане района около Бургас. Помни ми думата, че първата крепост, която Козела ще опита да превземе, ще бъде Несебър, чрез екзекуция на Митьо Очите.

— Какво предлагаш? — попита Доган.

— Капан — каза Тефик. — В Несебър се влиза трудно, още по-трудно се излиза, но на пръв поглед и само през зимата. По време на сезона Митьо Очите не се задържа в Несебър. Козела ще го удари сега, преди пролетта ще влезе по море и ще се измъкне по суша.

Преводачката вече беше осведомила Бен Кадир за всичко, което беше казано. Тогава той вдигна ръка, погледна Доган, изчака кимването му и каза:

— Тогава... да посрещнем Козела с „икрам“, братя! Щом трябва да го изчакаме в Несебър, нека бъде там, но да го направим с почести,

както подобава! Ахмед, ще ми позволиш ли да назнача Тефик за представител на фондацията за България?

— Разбира се, шейх! — каза Сокола.

— Тогава да действаме, братя! — каза саудитецът. — Колкото трябва, толкова ще чакаме! Колкото струва, толкова ще платим! Колкото кръв се налага, толкова ще пролеем, но ще пребъдем! Аллах акбар! И когато един ден полумесецът се развее на Бранденбургската порта, на Айфеловата кула и на Импеър стейтс билдинг, за всеки един от вас ще бъде построена по една джамия със златни минарета. Аз свърших!

Фон Веер получи спешна заповед да се яви в централата на Виена. Той много добре знаеше къде е сградата на „Кертнер щрасе“, как е маскирана и какви невинни къртовски занимания имитира на пазара. За него не беше проблем да я намери, още повече, че не за първи път отиваше там. Но кой знае защо, получи заповед да върви бавно по улицата, да отmine сградата, да стигне до „Алпина плац“ и да се върне обратно към „Донау Алее“. Четвърти път го правеше, когато една възрастна жена, натоварена с две пазарски торби и едва кретаща по улиците, най-неочаквано го попита на иврит:

— Ти ли си онова момче, което е избрано да пее на Пурим? — при този въпрос фон Веер замръзна.

— Госпожо... — започна той, но жената го прекъсна грубо:

— Генерал Шофи! Вземи торбите и тръгвай с мен!

Фон Веер се подчини и след стотина метра мълчаливо кретане по улиците, застанаха пред входа на стара виенска къща. Вратата се отвори, генерал мадам Шофи влезе и с кимане му подсказа да я последва. Това беше вечерта, когато фон Веер се озова лице в лице с истинските си шефове. Израел се готвеше за празник и се знаеше, че арабите ще го окървавят, знаеше се и още нещо. Един техен брат, Соломонов син, мъдрец и гений е измислил нещо, което прави бързи пари. А бързите пари бяха най-лесния начин за бързо въоръжаване. Техният свят нямаше нужда от това. Те бяха оръжието и това беше достатъчно. Когато генерал Шофи влезе в квартирата и се увери, че всичко е под контрол от нейната грохналост не остана и помен. Тя в един момент се превърна в енергична възрастна дама, приближаваща и

дори прехвърлила шейсетте години, но в добра и умствена и физическа кондиция.

— Момчета, — каза тя, обръщайки се към шестте души, които я чакаха на една огромна празна маса. — Кой от вас знае истината?

— Никой — отговори един русоляв мъж с вид на финландец.

— И слава богу! — каза генерал Шофи. — Истина не съществува! Но има подстъпи към онова, което ние наричаме достоверност и отсега се стремим именно към това. Младежо, — каза тя обръщайки се към фон Веер — знаеш ли къде се намираш?

— Не, мадам! — тихо отговори фон Веер.

— Това е щабът на Голда, ясно ли се изразявам?

— Да, мадам! — продължи тихо фон Веер.

— Дали ще действа в Тел Авив, Яфа, Хайфа, Кампала, Хартум или някъде другаде, това е все организацията Щерн. Ти си един от нея, нали?

— Лаская се от тази мисъл, госпожо генерал! — каза фон Веер.

— Добре тогава, брат! Много векове търсим скрижалите, понякога ги намираме, друг път — не! Тези, които ги намират обаче, са записани в онази серия на строители, която започна с Бенгурион и няма да завърши никога! Бъди един от този списък, млади момко! Сега ще те оставя и ми намери твоя брат! Нашият брат... Аберман и му внуши нещо просто! Един човек може да забогатее приживе, може и посмъртно. Ван Гог е умрял от глад, барон фон Веер, но днес търговците на Ван Гог са едни от богатите хора в света. Това момче Аберман е юдейски син и той ще разбере тази логика. Ако не я разбере, не е юдейски син! И никой няма право да го третира като такъв. Най-малко ние в ЩЕРН. Ясно ли се изразявам, бароне!

— Моля ви се, не се шегувайте с мен, госпожо генерал! — притеснено каза фон Веер.

— О, не-е-е, ваше височество! — съвсем сериозно каза възрастната дама. — Напълно сериозно се отнасям към вашата легенда, уважавам я и я подкрепям. Така ще постъпят и моите сътрудници. А сега, преди да ви кажа „лека нощ“, последно изречение. Схванете го като препоръка, макар че е заповед. Искам Володя Аберман! Това не е егоизъм, лично на мен не ми трябва за нищо. Разберете го добре и приятна работа! Някакъв си български бандит го

държал в плен! Убийте го и доведете нашето момче! Лека ноц! — каза генерал Шофи и тихо излезе през една от вратите.

Фон Веер все още не беше се съвзел от вцепенението си, когато чу тежък пресипнал бас да му казва на немски:

— Време е да се захващаме за работа, Йохан!

Козела спеше в Мегало Кастро, беше имал глупостта да прави любов с жена си, след което му трябваха два глицерина под езика и два реланиума, за да успокои сърцето си и да влезе в нормалния ритъм. През цялото време му се въртеше пред очите един стар филм. „Те убиват уморените коне, нали?“ Тогава му се обади Алкалай и го извади от полуунеса. Разбира се, пулсът му беше над сто и двацет удара в минута, устата — суха и вътрешната паника по-силна дори от съзнанието му, че е по-добре „да се оттегли“.

— Козел, — каза Алкалай. — Хамас е в София.

— Не за първи път, — каза Козела, колкото да чуе гласа си.

— Но за първи път за тебе! — каза Алкалай. — Ти си момче с късмет, Козел и нашият отбор е там. Прецени си шансовете!

— Какво искаш да кажеш, Морис? — попита Козела.

— В тази война трябва да вземеш страна, приятелю, — каза великия сабри — или не трябва да излизаш на бойното поле! Ти обаче си под прожекторите, късно е за оттегляне!

— Какво искаш, сабри? — попита Козела.

— Сериозен въпрос — имаше иронични интонации в гласа на Алкалай. — Отговорът се съдържа във въпроса ти, Козел. Тръгнал си да сменяш държавната наркорежа — разбираемо и аз бих постъпил така. Умният човек не бива да бъде беден, приятелю! Въпросът е обаче кой ще се възползва от резултатите на египетския ти труд. В единия случай можеш да бъдеш светец, в другия — мъртъв плъх. Избирай, приятелю!

— Избрах, сабри! — каза Козела.

— Не съм очаквал друг отговор от теб, — каза Алкалай. — Върни се в София и чакай обаждане. И още нещо, Козел! Уверявам те, че никакви търговии в стил Холокост няма да ви свършат работа, ако заложите на ислямската карта.

Един час по-късно Козела набра Любомир Лазов.

— Малас! — каза той като чу гласа му.

— Кажи, шефе!

— Бях ти заповядал да намериш един стар филм „Механикът“, помниш ли?

— О, да, шефе, с Чарлс Бронсън, много интересен филм.

— Помниш ли хватката в тоя филм, Малас? — попита Козела.

— Разбира се, шефе! — бодро отговори младокът. — Всички престъпления се маскират като нещастни случаи...

— Имай го предвид — многозначително каза Козела, направи неволна пауза от трийсетина секунди и после каза последното си изречение за вечерта:

— Чакай ме в хотел „Бургас“ в град Бургас.

— Имаш предвид „България“? — поправи го Маласа.

— Какво имам предвид, това си е моя работа, момче! Чакай ме там, където ти казах!

XI.

Бенина паркира колата си пред казиното, излезе, прехвърли чантичката си през рамо и влезе във фоайето. Знаеше, че трябва да мине през охраната, че ще я проверят за оръжие, но знаеше и още нещо — че трябва да дава вид на изненадана от тази проверка, която фактически беше рутинна, да изглежда в очите ѝ груба и некоректна. Тя прекоси салона, отвори чантата си и изсипа съдържанието ѝ пред инспектор — крупиято. На дъното на чантата намери портфейла, който търсеше. Намери го, извади четири банкноти по петдесет евро, подаде му ги и каза:

— Сто черни и сто червени.

Инспекторът сърчно ѝ отброи жетоните, Бенина натъпка обратно съдържанието си в чантичката си и тръгна към входа. Горилите я чакаха. Бяха трима мъже и една жена. Но беше рано за срещата с тях. На метър преди да я посрещне охраната тя спря и отново бръкна в чантичката. Извади телефона, който всъщност мълчеше, но единствено тя знаеше дали вибрира или не. И загледана във вратата проведе бърз, измислен разговор.

После прибра телефона, но вадейки си ръката от чантата взе две ампули, които щяха да ѝ трябват вътре в заведението. После се озова очи в очи с охраната.

— Извинявайте, госпожице, — каза жената от охраната — задължителна проверка за оръжие!

— Какво? — като стресната насън, попита Бенина.

— Оръжие, госпожице? — запита жената — Задължителен check up, иначе не можете да влезете в заведението.

— Но аз нямам оръжие, — наивно каза Бенина — никога не съм имала.

— Знам — кимна жената — отдалече се вижда, че нямате, но правилата на казиното важат за всички! Моля, последвайте ме!

Бенина се подчини с вид на сърдито дете и мина през стаята на охраната. Жената погледна чантата ѝ, бръкна под полата ѝ, опипа

бедрата ѝ от вътрешната страна и каза на мъжа, който стоеше с гръб към тях:

— Чиста е! Въведи дамата в казиното!

— С всички ли постъпвате така? — попита Бенина сърдито.

— Да, госпожице! — каза жената. — Моля, не се сърдете! Това не е унизителна акция. По този начин ние защитаваме дори такива като вас.

Бенина взе чантата си, използва неудобството на жената — охранител, пусна ампулите вътре, врътна се вироглаво и влезе в казиното. Отправи се направо на бара. Тя знаеше, че вече хората на Мосад я чакат, не знаеше едно-единствено нещо и едва ли някой друг в курорта „Св. св. Константин и Елена“ го знаеше в момента. Къде е жертвата, която на пръв поглед е враг, но трябва да се превърне в съюзник, за да легне мирно между розите. Това не беше метафора, това беше бъдещето на шейх Осман Бен Кадир, стига наистина да имаше глупостта да се появи в казиното, както твърдяха агентите на Йохан. Бенина седна на бара, настани се удобно и едва тогава се огледа. Малко бяха шансовете ѝ да вникне в обстановката, но знаеше, че тепърва започва вечерта.

— Малко уиски Балънтайнс, лед и вода — каза тя, когато барманът застана пред нея.

После телефона ѝ звънна:

— Да — каза Бенина.

— Не се обръщай! — каза Йохан. — Виждам те. Него го няма още. Не бързай с масите.

Бенина приключи с разговора, барманът ѝ сервира, тя запали цигара и с чаша в ръка се обърна в полупрофил към игралната маса. Беше облечена в карминено червена рокля, впити по тялото ѝ и ботуши „Бали“ в същия цвят. Дори чантата ѝ грееше като засъхнала кръв. Тя знаеше, че е расово животно и много добре си даваше сметка, че мъжете нямаше да се забавят. Около масата видя няколко познати лица. Познати, доколкото бяха публични личности. Видя Иван Славков, прословутият Лучано, една особена птица — скандална личност, не му помнеше името, но знаеше, че е бизнесмен и по някакъв начин театрален меценат. Имаше две-три лица на чужденци, северните си личаха лесно и останалите бяха от местния престъпен контингент. Тях ги знаеше и поименно и географски. Те обаче не знаеха нищо за нея.

Още по-малко предполагаха, че това е сестрата на бившия покоен адвокат на варненската мафия. Бенина допуши цигарата, отиде до тоалетната, срязва една от ампулите и се върна на бара.

— Още едно малко, моля — каза тя.

Но когато барманът задоволи претенциите ѝ тя изля ампулата с рицина във водата с лед, плати питиетата и с чашата в ръце тръгна към масата.

Славков и министърът играеха в единия ъгъл на масата, затова тя избра диагонала и застана срещу тях. Не те бяха целта ѝ. Но какъвто и флирт да се завържеше на масата щеше да превърне нейното присъствие в кокетно, а по тая причина и в невинно. Кой беше онзи войник, който се луташе между любов и куршуми? Само самоубиец.

Бенина Аберман не беше самоубиец, напротив — тя ценеше живота си и искаше да живее и дълго и богато, но за тази цел трябваше да изиграе добре ролята си. Бенина се настани на масата, извади жетоните. Крупието я погледна, тя каза:

— Тринайсет, червено — и му подхвърли двеста евро.

Разбира се, загуби ги веднага, но тя и затова беше дошла. Беше дошла да губи пари, но да спечели и време, а това значеше власт, а власт значеше много пари. На следващия тур Бенина повтори залога, но постави жетон на седем черно. Отново загуби. Повика сервитьора и поиска малко уиски. Това беше третото за тази вечер, но последното, което нямаше да изпие. Преди да се появи сервитьорът обаче до нея застана млад мъж и попита любезно с усмивка на професионален коцкар:

— Сама ли сте, госпожице?

— Да. И искам да остана сама! — сърдито отговори Бенина.

— Точно така, Бени! — каза свалячът. — Аз съм твоята охрана, моето момиче. — После се поклони куртоазно и придавайки си вид на отхвърлен гларус се оттегли на бара.

Играта продължи още около час. Бенина загуби стотина евро, после възстанови половината на черно, загуби нови двеста. После на червена седмица възстанови около петстотин. Общо взето, погледнато от страни, приличаше на млада охолна дама, която не се тревожи за парите си, но и не знае добре правилата на рулетката и именно по тази причина като всеки аджамия, разчита на шанса си. А шансът, както всички комарджии по цял свят знаят, винаги е бил на страната на

лаиците. Беше преминало полунощ, когато почувства вибрациите в чантата си. Тогава погледна на бара и срещна погледа на фалшивия свалч, който кимна с очи и посочи вратата. В това време в заведението влизаше около тридесетгодишен светлокос млад мъж с очила и мустаци. Слаб, елегантен, човек, който много повече приличаше на проспериращ търговец на дамско бельо или агент на модна агенция, отколкото на аташиран терорист на Хамас, което разбира се, значеше и на Ал Кайда. Настроението ѝ се промени веднага, като че ли я удари ток или вдигна температура. Почувства, че ѝ се разтреперват краката, че ѝ пресъхва устата, а заедно с това нещо много близо до оргазма шурна в тялото ѝ. От вълнение се беше подмокрила, но това не беше апелът на желанието. Може би това беше древната ярост, която я хвърляше на арената на лъвовете. Не, тя нямаше място там и го знаеше. Тялото ѝ го казваше, но и този, който си въобразяваше, че е лъв, трябваше да напусне арената по-мъртъв от стар разложен труп на плъх.

Осман Бен Кадир се приближи до масата с ръце в джобовете. Остави жетоните си на сукното, поръча на английски минерална вода, запали „Житан“ и седна. Беше близо до нея, гледаха се под ъгъл, но все още не бяха срещнали погледите си. Рано беше да ги срещат. Бенина опита да овладее трепета на тялото си и донякъде успя, тогава от жетон мина на по десет. Числата ѝ отново бяха тринайсет и седем, черно и червено. Познатите лица на масата оредяваха. Имаше един-двама варненски бандити, които познаваше, три-четири проститутки, които чакаха клиенти в едно от сепаретата, чужденците около масата, шейха и тя. Тогава рулетката се завъртя така, че топчето падна на тринайсет червено и Бенина и извика, и изръкопляска едновременно. Точно това беше театърът, който трябваше да изиграе и точно затова беше тука тази вечер. Всички погледи се втренчиха в нея, а тя с широка усмивка върху красивото си лице се обърна към партньорите си на масата и каза:

— Извинете моля, развълнувах се! Спечелих! Няма да се повтори!

Бенина каза на български всичко това, след това се огледа и го повтори и на английски. Тогава видя усмивката върху лицето на арабина и разбра, че е спечелила първия рунд.

Ще има ли втори, беше рано да предвиди. Бенина се направи на смутена от собственото си поведение, унило наведе глава, пропусна едно от залаганията и изчака репликата на арабина. Не ѝ се наложи да чака дълго. Десетина минути по-късно шейхът застана до нея и каза на оксфордския си английски:

— Не бива да се смущавате от вълненията си, госпожице! В сериозния свят сериозните хора знаят да ценят човешките емоции.

— Благодаря! — тихо промълви Бенина и тогава направи най-несръчната, а в случая и пагубна постъпка, обръщайки се към него, тя бутна чашата с рицина, която се разби на мрамора в краката ѝ. Тя беше спечелила първия ход, но загубила ключа от вратата. Оттук нататък всичко беше въпрос на импровизация.

— Вие наистина се притеснихте — каза шейхът.

— Моля, да ме извините — беснеейки вътрешно каза тя.

— Моля ви се, аз съм по-несръчен от вас. Келнер! — привика сервитьора той — Моля всичко, което е угодно на дамата, и почистете, ако обичате!

Бенина преброи до сто, погледна го, и си помисли: „Здравей мъртвецо!“, но на глас произнесе:

— Много сте мил, благодаря ви!

— Томас Грийн — каза Осман Бен Кадир. — Приятно ми е!

— Албена Костова, — смотолеви Бенина, а именно това твърдеше и паспорта ѝ. — Благодаря ви, наистина се чувствам глупаво!

— Тогава да прием по едно — каза фалшивият англичанин.

Фалшивата българка отново брой, този път значително по-малко и тихо отговори:

— Добре!

Това, което нито Мосад, нито Хамас знаеше, беше шансът на Козела, че ще се преплетат интересите им в тази хилядолетна война. И двете организации бяха тук в това казино, тази вечер. Козела знаеше това. Разбира се, не знаеше дали те са се идентифицирали, но скоро щеше да разбере. Обаче нито Мосад, нито Хамас знаеха, че Козела е в казиното. И всичко става пред очите му.

„Живеем в кино време д’еба мама му! — мислеше той, имитирайки, че играе на рулетка, а всъщност дебнейки еврейката и

арабина. — Колко са красиви по дяволите, а и колко млади!“ После напсува сам себе си и свали очилата.

„На работа, козле смрадливо!“ — сам на себе си каза той.

XII.

По стара болшевишка рутина в България продължаваха да уважават и да празнуват осми март като ден на жената. И точно в този най-женски ден в годината Козела обяви „мъжката акция“ и прати Маласа и вършачите. Застреляха Яне Добруджанеца пред една цветарница в Добрич. Сандокана на терасата на казиното в Балчик. Лили Охлюва и Юнеца пред хотел „Добруджа“ на Албена. Двойната Лотхен, т.е. близнаците Петър и Павел в хотел „Родина“ на Слънчев бряг. Мелеса пред офисите на спортен клуб „Черно море“ във Варна, влизайки в кафе „Монте Карло“. Това беше едновременна акция, започна малко преди двадесет и един часа и беше приключила малко след двадесет и три на осми март. Беше преди полунощ, когато Маласа му докладва, че е „разчистил терена“ и че е пратил вършачите към Слънчев бряг.

— Задръж ги в Поморие! — каза Козела. — Чакай да минат вестниците. — После излезе от хотела и потегли на юг по същия път.

Докато Мосад и Хамас се ориентираха в обстановката, той вече щеше да е подменил картите в колодата и да е дочакал своя ред за раздаване. Пътуваше по серпантините към Обзор, когато менюто изписа Хакел.

— Слушам те, Джон! — каза Козела.

— Ти ли командваш кланицата, Козел?

— Не можеш ли да си по-конкретен, Джон?

— Шест наркобоса за една нощ, не са по силите на вашите гангстери. Козел! Това е твоя работа!

— Чакай, Джон? Ако те разбирам добре шест-седем души са паднали тази нощ, така ли?

— Да, колега! — каза иронично Хакел. — Докладът на ДЕА е пред мен. Можеш ли да си представиш, че тези идиоти се опитват да гадаят кой е в състояние да проведе това клане.

— Хакел... — провлачено каза Козела. — Аз съм в България. Ако това, което твърдиш беше истина, всички първи страници на

вестниците щяха да го лансират.

— Утре, Козел! Трябва да се срещнем, колега! Уверявам те, че този път няма да има милост за теб!

— Тогава защо да се срещаме? — иронично попита Козела.

— За да ти отърва кожата, глупак! И за да попреча на арабите да ти я одерат на живо. Колко време ти трябва да се добереш до „Таксим Палас“ в Истанбул?

— Не знам, Хакел — каза Козела. — Утре сутрин ще проверя полетите, ако не, утре сутрин ще тръгна с кола. Ще ми трябва едно денонощие. Утре около обед ще ти се обадя да ти кажа кога да ме чакаш.

— Не по-късно от девет часа, Козел! — каза Хакел и изключи.

Този телефонен разговор промени намеренията на Козела. Той вече знаеше закъде пътува, знаеше повече. Когато му се обади Хакел, за да уреди срещата, на него му беше ясно, че не само ще го чуе, но и ще го види на живо и ще прецени какви заплахи идват от него. Козела натисна газта. Беше три през нощта, когато се добра до морска гара Бургас, а в седем и десет с руския параход „Осетия“, който круизираше из Черноморието, потегли за Истанбул.

В десет часа влезе в „Златния рог“ и изчака акостирането. Мина повече от формалната гранична инспекция, взе едно такси и се отправи към хотел „Таксим Палас“, намиращ се на едноименния площад в древната византийска столица. Беше единадесет без десет, когато влезе във фойето и набра по телефона Хакел.

— Къде си, Джон?

— В посолството — каза Хакел.

— Кога ще благоволиш да дойдеш? Ще пътувам с кола — попита Козела. — Между шестнадесет и седемнадесет часа ще бъда в хотела!

— Седемнадесет и пет ще бъде късно — каза Хакел и изключи.

Козела влезе в старинния дневен бар на хотела. Поръча кафе, вестници от всички, които излизаха на английски и се продаваха в хотела. Настани се на плюшените канапета с лице към входа и зачака появяването на Хакел. Интуицията му подсказваше, че старият шпионин на ЦРУ, полугерманец полуевреин, но гражданин на Щатите и американски офицер не е в никаква легация. Иначе много скоро ще задвижи лостовете, за да го посрещне по достойнство. Не минаха двайсетина минути, когато двама мъже с вид на състезатели по

американски футбол влязоха в дневния бар и поръчаха минерална вода. Настаниха се в другия край на заведението, но Козела ги виждаше от мястото си. Малко след това Хакел слезе по парадното стълбище на стария хотел. Той слизаше от апартамента си и не идваше от никакво посолство, както можеше да се очаква.

Козела вдигна вестника, Хакел хвърли разсеян поглед в заведението, видя американците и седна при тях. Прекараха десетина минути в оживен разговор, после американците станаха и излязоха от хотела. Тогава Козела отново набра телефона му.

— Как си, Хакел? — попита той.

— Добре Козел, вече съм в хотела, чакам те!

— Знам, Джон — каза Козела.

— Знаеш, нахалнико! — каза нервно Хакел.

— Да — каза Козела — освен, че те чувам, а те и виждам! Заповядай на моята маса!

Хакел скочи като ударен от ток. Огледа се, видя го и с иронична усмивка на лицето прекоси заведението. Отпусна се, запали от цигарите на Козела и каза кротко:

— Бившето ченге и бившият бандит...

— Знам цялата ламбада, — прекъсна го Козела — бивш негър, бивша курва, бивш педераст... Какво искаш, Джон?

— Прочети това — каза Хакел, измъквайки от вътрешния си джоб три листа хартия.

Беше доклад на ДЕА. В България се извършваше поголовна смяна на наркодилъри, но според информация на ДЕА, потвърдена от ЦРУ, тази операция се извършваше от бившия генерал на специалните служби Иван Милетиев-Козела в ущърб на Мосад и ЦРУ. По заповед на Молла Ясим със саудитски пари и под диктовката на Хамас и Ал Кайда. Петдесет на сто от информацията беше вярна. Но като всяка полуистина в частта, която съдържаеше нагледна информация, се криеше и смъртната заплаха.

ЦРУ знаеше, че Козела е играл в един отбор с оръжейния търговец Виктор Бут и египетския принц Хауки Исламбули, но това беше отдавна. И сега му се струваше, като че ли е било в друг живот. ЦРУ обаче не можеше да подозира, че тогава и великият сабри Алкалай, и полковник Хакел пееха в неговия хор. Да, но тогава!

Козела наистина подменяше наркодильърите, но не в угода на Хамас и Ал Кайда и точно тези двамата, чиито биографии бяха на негово разположение и все още достъпни за Тайните служби, трябваше да поемат истинските рискове и да отнемат напрежението от грохналите му плещи.

— Джон, ти знаеш, че това е глупост! — каза Козела. — Нямам нищо общо с арабите!

— Как ще го докажеш, Козел?

— Не аз ще го доказвам, приятелю, ти ще свършиш тази работа — каза Козела, усмихвайки му се в лицето. — И ще го направиш бързо, още днес. Иначе това, което ми приписва ДЕА, ще трябва да се обяснява по индиректен път.

— Не те разбирам — каза Хакел и наистина имаше вид на човек, който не е разбрал.

— Ще ти кажа, Джон! ДЕА и ЦРУ ме подозират, че чрез Бут и Исламбули съм във връзка с Молла Ясим и Осама. Ти знаеш, че това не е вярно!

— Чакай, Козел, — каза Джон — не е важно аз какво знам. Предай ми Володя Аберман и въпросът е приключен!

Козела поклати глава:

— Не, не е! Ще бъде приключен тогава, когато ме оставите на мира. А за тази цел ти и Морис трябва да убедите ДЕА, че ако аз оперирам в България, това е вътрешна, частна работа и не е в услуга на ислямския фундаментализъм. Не го ли направите, юнаците на службите ще бъдат по петите ми, но в Лангли ще се получи едно любопитно писмо, на което ти нямаш отговор. Имаш три дни срок да се справиш. Успееш ли, аз ще ти предам ноу-хауто, не момчето, само технологията. Но предварително ти казвам, че тя е за еднократна употреба, поне той така ме увери. Нямам причина да не му вярвам. Довиждане, Джон! Ще ти се обадя след три дни.

— Чакай, Козел, къде отиваш по дяволите? — нервно каза Хакел.

— О, Джон, що за въпрос, скъпи! — каза Козела и напусна заведението.

Взе първото такси и се върна на пристанището. След двадесет минути „Осетия“ тръгваше на обратния си круиз и Козела щеше да бъде един от пасажерите му.

ДЕА щеше да затвори всички ГКПП-та минимум след един час, но тогава Козела щеше да е излязъл от „Златният рог“ и да плава на север. Когато излязоха от Босфора, Козела набра Малас.

— Къде сте, младежо?

— Където каза, шефе.

— Какво пише във вестниците?

— Истерия — отговори Малас — гадаят. Но няма нищо притеснително!

— Къде са вършачите? — попита Козела.

— Под контрол.

— Добре, Малас, разположи ги в Карнобат, Айтос и Житарово. Довечера ще се срещнем с теб. Искам да ми донесеш всички вестници и на ум имената и адресите на всички артисти от Несебър до Резово.

После изключи телефона и се загледа в мартенското море.

Вълната беше поне три бала, започваше да вали комбинация на дъжд и сняг, небето на север почерняваше. Но пък и пътят му беше преполовен и за цялата биография зад гърба му едва ли му беше съдено да се удави в някаква локва, пък била и наречена тя и Черно море.

„Осетия“ заобиколи Маслен нос и се насочи към Бургас, когато на менюто се изписа Алкалай.

— Кажи, сабри?

— Познаваш ли някакъв си Ахмед Доган?

— Лично не — каза Козела. — В България всички го познават!

— Що за птица е този турчин, Козел?

— Не е турчин, сабри! Татарин, бивш доносчик на ДС, но плува умело в политическото море. Кой ти подхвърли това име?

— В този момент Осман Бен Кадир е на среща с тази птица, Козел! Знаеш ли подтекста на тази среща? Как се тълкува от службите?

— Досещам се... — каза Козела. — Нова Косовизация на Балканите!

— И ти ще стоиш със скръстени ръце?!

— А какво по дяволите трябва да направя, Морис? — ядосано попита Козела. Колко пъти ще ти казвам, че тази религиозна война не е моя и че ако искам наистина нещо, то това е да ме оставите на мира?

— Много луксозна претенция, Козел! — каза Алкалай. — И непостижима, колега! Вместо да пържиш Хакел и да си играеш на Джеймс Бонд, разбери какво става в София. Преди да са те поръчали лично. Уверявам те, че и Бен Кадир и Доган и всички останали врагове на Циона искат едно-единствено нещо. А ти го имаш. Предай Аберман, Козел! Преди Хамас да се е добрал до него или ще те погребат с шибаното ноу-хау.

А така нареченото ноу-хау беше в действие. На порт Варна се получи пратка от един тон макарони „Верди“. Това бяха италианските зелени макарони, залети в копривно пюре, много популярни в Италия и на средиземноморските острови, но не присъстващи на трапезната номенклатура на Балканите. Беше девети март, когато Малас получи митническото бордеро. На другия ден можеше да освободи пратката и да започне подмяната на караула. Заедно с това обаче имаше и неотложна работа в София. Той даде генерално пълномощно на една стриптийзборка от бар „Бийст“, остави ѝ двама от хората си за контрола и потегли за София. След истерично препускане и рекетъорско каране по магистралите те се добраха до Околовръстното шосе на свечеряване. Започваше да вали дъжд, примесен със сняг, времето рязко се променяше, а и синоптиците твърдяха, че предстои снежна буря.

— Къде е? — попита Маласа, когато влезе в очертанятия на града.

— Пие в „Старата липа“ — отговори Ангел Ангела, един от най-мръсните хийт мени, кръвожадно и безскрупулно копеле, каквото рядко се срещаше.

— Стойте там — каза Маласа — и дебнете всяка негова крачка!

— Кой ще действа? — попита Ангела.

— Това ще реша аз, на място! — каза Маласа. — След тридесет минути съм на баядерката!

Беше тъмно, булевардът мокър и блестящ, когато слязоха от колите и тръгнаха към ресторант „Старата липа“. От сянката на едно дърво се появи Ангела. Беше със суичър с качулка, шал на устата и ръкавици, така че от блондин се беше превърнал в силует на негър, изваден на негатив.

— Къде е? — попита Маласа.

— Току-що ми съобщиха, че плаща — каза момчето.

— Добре, пресрещни го на входа! — каза младият Лазов, който макар и в подчинена позиция беше започнал да се учи да командва.

— Мой ли е? — попита Ангела.

— Нека бъде твой — каза Маласа, — но и провала ще бъде твой, ангелче небесно!

Маласа се изтегли по протежението на оградата, стигна до ъгъла, запали цигара и тръгна обратно. Дъждо-снегът се усилваше. Точно в този момент по булеварда се смъкна полицейска кола с пусната сирена и освети входа. С показалец на спуська и ръце в джобовете, Маласа продължи да върви бавно с вид на скучаещ лентяй. Тогава от заведението излезе млада жена със светло дълго палто и зад нея беше Боби Горилата. Те пресякоха тротоара, Маласа чу изпискването на алармата. Момичето тръгна към дясната предна врата на мерцедеса, но когато Боби Горилата тръгна да заобикаля колата, Ангел излезе от сянката на дървото и държейки военния си „Глок“ с две ръце, изстреля първите три патрона в тялото на Горилата. За миг булевардът стихна, Горилата стоеше прав секунда-две, после се завъртя като пумпал около оста си и падна по очи. Ангела изстреля две контроли една в главата му, една в сърцето и изсъска през шала:

— Тихо!

Онемялото момиче нямаше никакви намерения да вдига шум. Тя се беше подпряла на колата и по-скоро щеше да припадне, отколкото да създава проблеми. Малас видя всичко това, но го подмина като маловажен факт. Продължи нагоре по булеварда, стигна пред баядерката, влезе в колата си и тогава набра Ангел Ангела.

— Чиста работа, брато! — каза той. — Ела във фитнеса.

— Натам съм се запътил — равнодушно каза Ангела. — Нямам пари, Малас!

— Като се срещнем ще имаш, — каза Лазов и изключи апарата.

Един час по-късно отново пътуваха към Варна. На разклона за Троян обаче ги спря полиция. Бяха проснали змейки на шосето и бяха завардили отвсякъде.

— Нас ни търсят — каза Ангела.

— Но ние не сме там, където ни търсят — каза Маласа. — Ние сме в София, нали?

— Да — хитро усмихнат каза Ангела. — В София са „Глока“ и ръкавиците, а тука е долуподписаният.

Това беше краят на разговора. Ченгетата ги претърсиха, не намериха нищо. Провериха им легитимацията по радиостанцията, много бързо разбраха с какви хора си имат работа, но разстоянието беше сто и десет километра, а интервала само два часа.

— Какво се е случило, старши? — попита Маласа. — Аз съм бизнесмен, а на порт Варна ме чака пратка, която трябва да освободя от митницата. Времето ми е пари, господин началник!

Младият капитан, който беше направил справката, изгледа злобно мутричките, а че са такива нямаше никакво съмнение, и каза кротко:

— Сега ще се разделим, скъпи приятели, но ей богу, пак ще се срещнем!

— Ачо, това ми замириса на сексуален намек! — каза Маласа, влизайки в колата си. После кавалкадата тръгна на изток.

— Шибана работа... — каза Маласа, когато беше сигурен, че никой не го чува. — Понякога подозренията са по-кофти от доказателства, пичове!

Ангела вдигна рамене разсеяно, намести се удобно на задната седалка и заспа. „Това копеле спи — мислеше Маласа — спи като агнец божи, а само преди два часа напълни Боби Горилата с олово!“ И той трябваше да спи, имаше канска нужда от сън. Преди да се намести на седалката последната му мисъл беше: „Трябва да внимавам с тоя гад, Ангела! Никога под никакъв претекст не бива да го допускам зад гърба си“. После умората си каза думата и той спа до Варна.

XIII.

Преместиха стоката в една вила в балчишкото село Оброчище и започнаха флотацията. Процедурата беше проста, но трудоемка. Първо поставиха макароните във вана с хладка вода и ги държаха три часа, докато водата не стана зелена. После прецедиха утайката и остана субстанцията — кафеникаво пюре, което все още не беше чистият кокаин. После отделиха първите десет кила и ги оставиха да се варят до изкипяване. Всичко ненужно изчезна и това, което остана във ваната, беше кокаинът. А той трябваше да изсъхне. За тази цел имаше микровълнови печки, разположени в трите етажа на къщата. Малас контролираше внимателно процеса и дебнеше хората си, да не започват „да работят“ за своя сметка. Когато прахът изсъхна, го проснаха на дълга проветрива маса да изстине и след това го пакетираха в кутии прах за пране. За едно денонощие къртовски труд обработиха един тон кокаин. Тогава Маласа набра телефона на Козела.

— Готов съм, шефе!

— Количеството? — неопределено попита Козела.

— Точно тон.

— Добре, момче! — каза кротко Козела. — Отдели половината и ги пусни по подготвените терени, другата половина я натовари на буса и тръгвай бавно за София. Никакво оръжие в колата и никаква джигитовка по шосетата, Малас! Карай бавно и спазвай всички знаци. Ще ти се обадя пак!

— Шефе..., — припряно се обади Маласа. — Накъде пътувам по дяволите?

— От Варна за София, момко, — каза Козела. — Другото е моя работа!

Маласа пусна петстотин килограма кокаин да се разхвърля на пласьорите, от Монтана до Ботевград, натовари буса с останалото количество, потегли към София. Знаеше, че Козела ще го пресрещне някъде, но нито знаеше къде, нито с каква кола. Козела обаче пътуваше

зад него. Когато подминаха полицейския патрул на отклонението при Ловеч, Козела отново набра телефона:

— Малас, отбий вдясно и спри!

Момчето се подчини. Козела паркира зад него и слезе на шосето.

— Сега се качваш в това BMW, Малас, прибираш се в София, преспиваш и утре пак се връщаш във Варна! В никакъв случай няма да пътуваш тази вечер, ясно ли ти е!

— Да, шефе, — каза Малас.

— Тръгвай!

Когато светлините на BMW-то изчезнаха по шосето, Козела се качи в буса и потегли по разклонението за Троян. После натисна газта и опита всички възможности на форда в лудия бяг по пътя към Лесидрен. Паркира в гаража на бащината си къща и без да пали светлини, където и да е било, пренесе стоката в онова мазе, което се беше превърнало в затвор и където на времето беше държал първия си личен затворник Иван Миндиргасов, известен на софийските бандити повече като Иля Муромец. После взе импровизирана си вечеря, отвори една бира, седна в полумрака на неотоплявания цяла зима хол, започна да дъвче студения сандвич, отпи от бирата и набра Хакел.

— Джон, — каза той, когато чу гласа му — ноу-хауто проработи. Имам мостра.

— Колко? — попита Хакел.

— Половин тон.

— И какво количество е за Ционовите братя?

— Половин тон — продължи да отговаря Козела. — Намери фон Веер и му кажи да се свърже с мен. Ако не, ще потърся друг пласмент в България.

— Чакай на телефона! — каза Хакел и изключи.

Десет минути по-късно вместо фон Веер чу гласът на Бенина Аберман.

— Приемате ли да съм посредник на този разговор, г-н генерал! — попита момичето.

— Ако е под диктовка на фон Веер, да! — каза Козела.

— Йохан е до мен, искате ли да го чуете?

— След малко, госпожице! — каза Козела. — Имам нещо за вас, готови ли сте да си го получите?

— Разбира се! — каза Бенина. — Няма друга причина да ви се обадя!

— Добре тогава. Утре на обед ще се срещнем в ресторанта на хотел „Троян“, в град Троян, госпожице!

— Генерале! — припряно каза Бенина, чувствайки, че Козела се готви да прекъсне разговора. — Става дума за картофено пюре, нали?

— Не, моето момиче, — отговори Козела. — За субстанцията... Пюрето е само част от ноу-хауто и не е никаква панацея. Кажете на фон Веер, че ще получи количеството и това ще е част от общия ни път към взаимното доверие. Самото ноу-хау и притежателят му ще бъдат под мое разпореждане, докато доверието между нас не стане пълно. А сега, ако искате, дайте ми фон Веер!

— Надявам се да се държите като джентълмен, Козел! — каза младият еврей.

— Аз се надявам на същото от ваша страна! — отвърна Козела и изключи.

На другия ден Козела пресрещна крайслера на фон Веер на западния вход на града, изчака го да паркира пред хотела, видя, че от колата слязоха само фон Веер и Бенина. Той предварително се беше убедил, че не са пратили форлойфери, но трябваше да се убеди, че и след тях няма опашка.

Козела изпуши цигарата и набра телефона на Бенина:

— Нервничите ли вече? — попита той.

— Ще ни разигравате ли, генерале? — отговори момичето.

— Не! Излезте от хотела, качете се в колата и бавно тръгнете към езерото! Питайте къде е село Борима, ако не знаете. Ще се срещнем на площада.

Козела тръгна преди тях и ги спря преди селото. Излезе от буса, измъкна магнума си от колана и тръгна срещу тях.

— Без каубойски номера, фон Веер! Вземете си документите и личния багаж! В буса има половин тон прах за пране, това е вашата цел! Моят — да отърва кожата. В София ще ви кажа как ще си разменим колите. А сега на добър път и без аматьорски изцепки, госпожице! Аз живея половин век и знам как да си пазя гърба!

На другата сутрин му се обади Хакел.

— Стоката е първокачествена, колега! — каза той. — Доверието расте към теб, приятелю! Кажки какво искаш?

— Да ме оставите на мира — каза Козела. — Толкова ли е нестандартна претенцията ми?

— Преди да обсъдим този въпрос, Козел, ще трябва да ти кажа нещо! Шест цистерни, маскирани като пропан-бутан, тръгват от България за Гърция. Това е формален износ, но носят и взрив. Във вагоните са разпределени около двадесет килограма семтек. Придружава ги някакъв помак... май така ги наричахте, българин с мохамеданско вероизповедание, но приближен на Осман Бен Кадир. На Солунското пристанище Караман и хората му ще предадат митническите бордера на гърците, а те самите с личния си товар ще тръгнат към теб в Мегало Кастро.

Козела почувства потни струи по гръбначния си стълб.

— Сигурен ли си, Джон?

— Напълно! — каза полковникът от ЦРУ. — Доверие за доверие, Козел. Ти издържа първия тест, за почтеност. Мосад ти отговаря със същото. И запомни един телефон! — Хакел му го продиктува. — Това е представителят на ДЕА в Гърция. Обади му се, кажи му кой ти е дал телефона и му разкажи всичко, както го чу току-що. Само втората половина, разбира се! Това, което вършим в България си е наша работа и поздрави Флора, приятелю! Ей богу, ти имаш повече от жена! Ти имаш приятел в лицето на това момиче!

Козела се обади в Солун, беше дванадесети март. Попадна на информиран офицер. Хакел вече го беше осведомил за подробностите, но неговото потвърждение беше важно и той беше длъжен да го даде. После остави крайслера пред „Шератон“, взе буса си и потегли по обратния път. Когато излезе от София, набра Маласа.

— Как върви альш-вериша, момче?

— Като влакът стрела, шефе! Стоката е на привършване.

— Имаш ли ударна група под ръка? — попита Козела.

— Винаги имам — отговори Маласа.

— Тогава слизайте към Южното Черноморие. Христо Бомбата в Слънчев бряг, Митьо Очите в Несебър, Спас Джендема в Бургас, Сашо Главата в Созопол и Пешо Резовеца в Царево. Говорят ли ти нещо тези имена, Малас?

— Цяла България ги знае, шефе! От Бойко Борисов до пеленачетата!

— До три дена искам некролозите им!

— Абсурд! — каза Малас.

— Малас, моето момче! Ти си син на мой покоен приятел. И не ти ще кажеш кое е абсурд, това е изцяло мой приоритет. Седем дни и нито минутка повече! Действай, келеш, и не ме дразни! Остави колата ми пред театъра във Варна и ключовете на резервация десет-единайсет в хотел „Черно море“.

Набра още един телефон и с това служебните му задължения приключваха.

— Колега, — каза той, когато чу Влад Аберман. — Готова ли е новата стока?

— Да — каза младият евреин. — Ако кажеш ще я експедирам!

— Точно това казвам! Експедирай я, но преди това ми кажи какво трябва да посрещна?

— Шоколадови бонбони „Нестле“ с кокосов пълнеж — отговори Аберман. — Ако кажеш още сега ще пусна товарителницата в митница Мегало Кастро?

— Не споменавай имена, глупако, и действай!

Влизаше във Варна, когато набра последния телефон:

— Как си, скъпа? — попита той, когато чу гласа, на жена си.

— Какъв отговор очакваш, Йон?

— Не очаквам отговор, Флора, — каза Козела. — Очаквам търпение и доверие. — После преодолявайки всичките си съпротивителни сили, промълви: — Обичам те! — прекъсна линията и изключи апарата.

„Тази вечер ще се напия като скот и ще спя!“ — мислеше той, когато влизаше във Варна.

Заслушан в новините, Козела изпадаше във все по-лошо настроение. Като всеки непредизвикан и безсмислен атентат, кървавата баня в Мадрид би била възмутителна и престъпна, ако не беше лоша. Тя беше глупава и неоправдана. Избиването на двеста християни от работническото съсловие на Испания, половината от които гастарбайтери с нищо не допринасяше за всемогъществото и славата на Аллага, нито с нещо правеше по-разбираема и симпатична псевдокаузата на ислямските фундаменталисти в цивилизования свят. Козела би регистрирал този терористичен акт като исторически факт и би го подминал разсеяно. В крайна сметка това не го засягаше пряко, а и той не беше от хората, които плачеха над чужди гробища. Но

екстремните полицейски мерки, които така нареченият бял свят щеше да предприеме след единайсети март, го засягаха пряко, ограничаваха дейността му и се превръщаха в национална заплаха за глутницата, която беше основал и която предвождаше. „Пълни идиоти! — мислеше той, загледан в телевизора — Какво по дяволите си въобразяват, че ще постигнат с тези кланица, освен всеобщ гняв и усилено полицейско наблюдение?“

Нищо не излезе от така заплануваното му запиване, а имаше нужда да отпусне нервите си или наистина да припадне в прегръдките на Морфей.

Българската телевизия показваше как се подсилваха охраните около обекти като Козлодуй, Кремиковци, Нефтохим Бургас, Корабостроителния завод във Варна, а това пряко го касаеше и него и глутницата. Вместо заплануваното запиване, Козела излезе на терасата на хотел „Черно море“ и отново набра телефона:

— Морис, — каза той, когато чу гласа му — ще трябва да намалим темпото в България. Ние партнирахме на Буш, Блеър и Асмар в Ирак. Отговорът е налице.

— Знам, Козел! — каза Алкалай. — Вие сте във война, макар никой в София да не го признава.

— Щом знаеш, сабри, явно разбираш, че трябва да намалим темпото. Ал’агер ком ал’агер, сабри!

— Ние сме съюзници, Козел! А ти си военначалник, прецени обстановката и действай! Имай предвид обаче, че имате един милион фундаменталисти, които чакат само викът на мюезина. Поддържай връзка с фон Веер, ще го инструктирам да ти се довери.

Козела се прибра в стаята на апартамента, легна на тясното легло и се опита да спи. След един час мъки стана, избърсна се, взе душ, облече се и отиде в казиното на хотела. Беше полупразно, няколко местни мутри се въртяха около залата за залози, няколко клиенти на бара пиеха по масите, но барът, общо взето, беше пуст. Козела седна срещу бармана, поръча си традиционната водка, но даде вид, че няма желание да влиза в разговори. Момчето го обслужи и се измести в другия край на бара, където на телевизионен монитор вървеше някакъв екшън филм.

„Какво става по дяволите — се замисли Козела, когато остана сам. — Че моят живот е едно лайно, няма съмнение, че си го направих

аз такова, няма спор, но къде е тръгнал светът?“

Козела беше престъпил всички възможни закони и божии, и нравствени, и т.нар. човешки, ако имаше такива. „Да, но аз съм престъпник д’еба мама му! Тогава какви са тези, които управляват държавите? За които населението гласува. Тези, които утре ще ме осъдят за нарушаване на законите? И ще бъдат прави. Но с какво по-малко престъпници са те от мен?“ Козела отпи и запали цигара. Знаеше, че няма да намери отговори на този въпрос, още по-малко, че такъв съществува. Въпросът или по-скоро проблемът, колкото и елементарен и частен, беше все пак важен и съществен. „Как да оцелея в тази война, която не е моя? А обстоятелствата ме изхвърлиха на бойната линия.“

Козела отново набра телефона и потърси Хакел.

— Имаш ли сведения от Мегало Кастро, Джон?

— Да, Козел. Единият от вашите терористи е заловен на петнайсети в Солун. Паспортът му твърди, че е излетял на тринайсети от Мадрид за Атина. В момента е подложен на шокотерапия.

— Мълчи ли? — попита Козела.

— Все още мълчи по генералните теми, но отдавна призна, че българската ислямска общност те е осъдила на смърт.

— Ахмед Доган? — възкликна Козела.

— Рано е за имена, Козел! Имената ще изпаднат от някой си Караман, а той все още издържа на волтажа.

— Дръж ме в течение! — каза Козела и изключи.

Допи бавно водката си, поръча втора, загледа се в нескопосания американски екшън с Томи Лий Джоунс и затова телефонът го стресна. Погледна часовника си. Беше два и десет през нощта на осемнадесети март. Анонимно обаждане, по-вероятно беше да е грешка, но Козела все пак включи:

— Моля? — каза той.

И тогава някой се обади на мек диалектен английски, достатъчно добре граматически, но много зле звуково:

— Господин, генерал, — каза анонимният глас — играете опасна игра, с непредвидими последствия. Преследват ви всички репресивни структури на света. Затова ние ви съветваме да не си създавате един милиард военни мотивирани врагове!

— Кои сте вие? — попита Козела — И кой ви е казал, че говорите наистина с генерал?

— Аз съм посредник, Коджел! — продължи анонимният глас. — Готов ли си да изслушаш един от светите воители на Аллага, упълномощени да воюват за славата му и да взимат решение?

Козела разбра, че нещата стават сериозни, но нямаше никакъв друг изход, освен да го избие на ирония.

— Може би самият Мохамед ще ми се обади?

— Този, който ще чуете, е воин на Пророка. Готов ли сте, генерале?

— Любопитно... — каза Козела, макар че вече знаеше, че ще чуе Осман Бен Кадир. — Целият съм в слух!

Тогава в слушалката проехтя бодър млад глас.

Този път английският език беше значително по-добър, а и властовите нотки в него говореха за авторитет и самочувствие. Беше ред на Козела да нанесе удара си:

— Слушам ви, шейх Осман Бен Кадир!

Телефонът онемя. Козела чу учестено дишане, после шейхът продължи:

— Да не би да имаме видео връзка, генерале?

— Не ми е необходима, шейх! — каза Козела. — За какво по дяволите ви беше тази касапница в Мадрид? На удара с удар, а? — запита Козела и знаеше, че е взел преднина и не биваше да я изпуска.

— Г-н генерал, — след известна пауза продължи Бен Кадир — да приемем, че знаете с кого говорите, да приемем, че имате извънредната свещена интуиция на пророците, всичко това приемам на доверие, г-н генерал! Но какво ви кара да мислите, че това е наша работа?

— Познанието, шейх, — каза Козела. — ЕТА са християни! Повече, младежо — католици! Те ценят човешкия живот — вие не. Те убиват враговете си поименно, вие избивате иноверски маси. Доказахте го в Техеран, Джакарта, по цял свят, а сега в Багдад, Кербала и Мадрид. Доказвате го в Палестина. Докога, според вас, ще ви търпи светът?

— Разбрах ви, генерале! — каза шейхът — Да смятам ли този разговор за приключен?

— Този разговор никога не е започвал — каза Козела, — но, ако ви е любопитно ще ви кажа кога ще бъде началото му!

— Целият съм в слух... — отговори младият арабин.

— Когато, вашия хамър Караман проговори в Солун — каза Козела и изключи.

Очакваше, че арабите ще го потърсят отново. Напразно, в четири сутринта се прибра в апартамента си, беше изпил пет водки, но беше и все по-възбуден и все по-изнервен от мига, когато седна да гледа централните новини на българската телевизия.

„Да върви по дяволите тоя шибан свят! — беше последната му мисъл, когато се хвърли в леглото — Тази планета не може да изтърпи пет милиарда идиоти!“ После потъна в сън, дълбок, безпаметен, пиянски.

Акцията на Маласа по Южното Черноморие беше пълен провал. От всички поръчани наркособосове за отстрелване в „преразход“ минаха само Спас Джендема от Бургас и Пешо Резовеца от Царево. Козела обаче не беше изненадан и Христо Бомбата в Слънчев бряг, и несебърският артист Митьо Очите, и созополският принц Сашо Главата знаеха да се пазят. За тях беше предостатъчен сигнала едно убийство на наркособос било във Видин, било в Сандански, за да почувстват с кожата си, че техния ред предстои. Въпреки това присъствието им беше осезаемо, структурите им действащи.

И въпреки че прати хората на Маласа да освободят кокосовото „Нестле“ от порт Варна, Козела знаеше, че временно на изток от Пловдив и на юг от Варна територията е затворена за него.

Закараха бонбоните в Оброчище, повториха процедурата и закриха лабораторията. Както ноу-хауто се менеше, така семеняха и квартирите. Но както само Аберман знаеше следваща рецепта, така само Козела знаеше следващия адрес на лабораторията. Точно това каза на Бенина Аберман и Йохан фон Веер, когато им се обади да ги предупреди, че тяхното количество от кокаина пътува към тях. Тогава чу нещо любопитно:

— Козел, — каза фон Веер — знам един адрес и една дата, когато Осман Бен Кадир ще е в София.

— Любопитно... — каза Козела, мислейки за друго. — Намери Хакел! Искам деветмилиметрова карабина „Щайер“ с оптика и адреса.

Не твърдя, че ще стрелям, бароне, но ако реша друго ще го научиш от пресата.

В държавата ставаше нещо. Ченгетата полудяха, истерията нарастваше. Обикновеното население обаче не чувстваше никаква промяна, а и такава нямаше. Промените бяха формални и статистически. За три дни четиристотин тийнейджъри попаднаха в болниците от кокаинова овердоза и макар пресата да мълчеше имаше и друга информационна система, независима от БТА, интернет, дори и от Ал Кайда. Това беше т.нар. наблюдение на интуицията. Достатъчно беше да се разходи из града и да види Брауновото движение на Бърза помощ и Полиция, за да схване, че вътрешното напрежение в държавата расте. А че расте, Козела знаеше. Знаеше повече — напрежението в държавата растеше, защото самият той създава напрежение на органите.

Пратката с бонбоните мина. Козела се заплати с евреите. И този път удвои количеството. Следващата пратка кокаин щеше да пристигне в порт Варна, маскирана като пяна за бръснене „Жилет“ и тогава Козела направи една от малкото си грешки. Взе карабината и застана на пусия. Той знаеше да чака, знаеше и кого трябва да фиксира в окуляра. След час и половина притаено изчакване на един мокър и хлъзгав покрив, „дивечът“ влезе в капана. Сградата на ДПС светна. Първо влезе охраната, после се раздвижиха асансьорите, накрая се появиха и колите. Козела виждаше всичко това през морския си бинокъл. Все още не беше сглобил „Щайера“ и не беше сложил окуляра. Пушеше му се, почваше да го обзема термичен шок, но той знаеше, че това е много повече от нерви, отколкото от студ. И тогава блесна заседателната зала. Часовникът показваше два и десет през нощта. Започваше деветнайсети март.

В залата влязоха четири-пет души, мъже. Но Козела знаеше кой е дивечът. За голяма негова изненада, вътрешният му глас промени намеренията му. Той трябваше да застреля шейх Бен Кадир. Но отсреща виждаше плешивата, очилата глава на предводителя на глутницата. Право срещу него, с цигара в устата и с кафе в ръка беше Ахмед Доган. „Това е водачът на глутницата — помисли Козела, — а какъв е синдромът на глутницата? Изчезне ли предводителят,

подчинените се превръщат в стадо, разпръскват се и се превръщат в самци. Това е истинската цел!“ — помисли Козела, сглоби карабината, постави окуляра, подпря се на лакти и се приготви да стреля.

Мъжете се движеха из салона и се въртяха около шейх Бен Кадир, но в един момент щяха да застанат като пред фотограф и това беше неговият миг. Поне този, който изчакваше. Този миг дойде половин час по-късно.

Козела стреля. Малшансът обаче винаги е бил продукт на отвъдното. „Какво е оптимист? — помисли той, когато видя, че вместо Доган, е прострелял шейха. — Оптимистът е песимист с астигматизъм“ — помисли Козела, преди да започне оттеглянето. Той беше убил един от големите самци на Ал Кайда, но не и предводителя на глутницата. А сега тя тръгваше по петите му.

Един час по-късно Козела влезе в шкембеджийницата на гарата и противно на всичките си навици поръча бира и шкембе чорба. Нито едното, нито другото щяха да влязат в стомаха му, но му трябваше време да осъзнае провала си.

После се обади на Алкалай:

— Знам, че те будя, сабри! Шейхът е мъртъв, но един милион ислямски фундаменталисти знаят кой свърши мократа работа. Излизам в отпуска, сабри! Забрави ми телефона, адресите, забрави всичко, свързано с Козела, Морис! Един ден може би ще ти се обадя. Дотогава други ще действат вместо мен.

— Козел... — опита да се намеси Алкалай.

— Сбогом, сабри! — каза тихо Козела, изключи телефона, смъкна му sim картата, хвърли я в коша за боклук и излезе от заведението.

Разсъмваше се, улиците бяха по-пълни с повече хора и полиция, отколкото в работен ден в пиков час. На него му беше все едно. Той беше един провален възрастен мъж, който с ръце в джобовете и цигара в устата се бореше с безсънието си, дълбоко безразличен към вълненията и напреженията на един град, в който пребиваваше случайно.

Издание:

Христо Калчев

Синдрома на глутницата

Българска, първо издание

© ХРИСТО КАЛЧЕВ, автор, 2004.

© МАРИЯ ИВАНОВА, редактор, 2004.

© ИК „Световит“, 2004.

Предпечатна подготовка ИК „Световит“, 2004.

Печат „Полипринт“ АД, Враца

Оформление: Йови Николов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.